

University of Madras.

B. A. Degree Examination of 1909

PATHTHUPPATTU (Chirupanarruppadai)

WITH

NACHCHINARKKINIYAR'S COMMENTARY

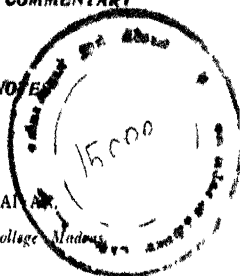
AND

EXPLANATORY NOTES

BY

V SWAMINATHA AIAAR.

Tamil Pandit, Presidency College Madras.


~~~~~  
**Price 8 Annas.**  
~~~~~

Madras.

PRINTED AT THE PRESIDENCY PRESS, VEPELV

—
1909.

மு க வு ளா .

—o—o—o—

சிறுபாணாற்றுப்படையென்பது, நக்ரேனார் முதலிய கடைச் சங்கப்புலவர்களால் இயற்றப்பட்டு அவர்களால் தொகுக்கப்பெற்ற பத்துப்பாட்டினுள், மூன்றாவதாகவுள்ள ஒரு கோரிசை ஆசிரியப்பா. இஃது திருநாற்றுப்பத்துக்கொன்பது அடிகளையுடையது.

பத்துப்பாட்டாவன: திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப் படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப் பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, கெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்பனவாம்.

வேண்டி.

“முருகு பொருகாறு பாணீரண்டு முல்லை
பெருகு ஊமதரைக் காஞ்சி - மருவீனிய
கோவநேரி நல்வாடை கொள்ளுறிஞ்சி பட்டினப்
பாலை ஊடாத்தொடும் பத்து.”

திவறமூள், திருமுருகாற்றுப்படை, சைவத்திருமுறைகளில், கடம் நெருமுறைபிரபந்தவரிசையிற் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளது; குறிஞ்சிப் பாட்டு, பெருங்குறிஞ்சியெனவும் மலைபடுகடாம், கூத்தராற்றுப் படையெனவும் வழங்கும்; சிற்பக

ஆற்றுப்படையென்பது, ஒருவர் ஒரு கொடையாளியின்பால் காம்பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தை எதிர்வந்த வறியோர்க்கு அறிவுறு கதி அவரும் அங்கேசென்று தாம்பெற்றவையெல்லாம் பெறுமாறு வழிப்படுத்தல்; ஆறு - வழி; படை - படுகதல். ஒவ்வொருவரும் இங்ஙனம் கூறுதற்குரியோராயினும், கூத்தர்முதலியோரே, எதிர் வந்த வறியவர்களாகிய கூத்தர்முதலியவர்களுக்குக்கூறி அவர்களை வழிப்படுத்தியதாகச் செய்யுள்செய்தல்மாறு. தொல்காப்பியப் புறத் திணையியலில், கூகம் சூத்திரத்தில் உள்ள, “கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறவியும், ஆற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தேன்றிப், பெற்ற பெருவளம் பெறுஅர்க் கறிவுறீஇச், சென்று பயனெதிரச்

சொன்ன பக்கமும்” என்பது இதற்குவிதி; ‘ஆடன்மார்தரும்பாடற் பாணரும் கருவிப்பொருளும் இவருட் பெண்பாலாராகிய கிறவியு மென்னும் நார்பாலாரும் தாம்பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தை எதிர் வந்த வறியோர்க்கு அறிவுறுத்தி அவரும் ஆண்டுச்சென்று தாம் பெற்றவைபெல்லாம் பெறுமாறுகூறிய கூறபாடும்’ என்பது இதன் பொருள். இங்ஙனம் இயற்றப்பெற்றவைகள்: கூத்தாரற்றுப்படை, பாணராரற்றுப்படை, பொருகாரற்றுப்படை, புலவராரற்றுப்படை, கிறவியாரற்றுப்படை என ஒவ்வொருவகையிலும் பலபலவுள்ளன. பத்துப்பாட்டிலன்றிப் புறநானூறு முதலியவற்றிலும் பிற்காலத்து நூல்களாகிய கலம்பகங்களிலும் இவ்வாற்றுப்படைச்செய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன. இவை தனிச்செய்யுளாகவே ஆக்கப்படும். புறப்பொருள்வேண்பாமாலைபிற பாடாண்படலத்திலவந்துள்ள,

[வேண்பா.]

“இன்றொடை நல்லிசை யாழ்ப்பாண வெம்மைப்போற்
கன்றடை வேழத்த காண்கபத்த - சென்றடையிற்
காமரு சாயலாள் கேள்வன் கயுமலராந்
தாமரை சென்னி தரும்.”

என்னும் பாணாற்றுப்படைச் செய்யுள்முதலியவற்றால் இஃது அந் யலாகும். பத்துப்பாட்டிலுள்ள மூன்றாவதும் நான்காவதுமாகிய பாட்டுக்கள் பாணாற்றுப்படைகளேயாயினும் அடிவரையறையில் சிறுமை பெருமைகளால் முறையே அவை சிறுபாணாற்றுப்படை யெனவும் பெரும்பாணாற்றுப்படையெனவும் வழங்கலாயின. ணர் - இசைப்பாட்டைப்பாடுவோர்; [பாண் - இசை.]

நூ ல்.

சிறுபாணாற்றுப்படையென்பது, ஏறுமாநாட்டு நல்லியக்கோட ியிது இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர்நத்தத்தாரால் இயற்றப்பெற்ற நல்லியக்கோடன்பாற் பரிசில்பெற்றுச்செலலும் பாணொருவ வறுமையால் வருத்தி மெலிந்து எதிர்ப்பட்ட பாணொருவ அவன்பாற் செல்லும்படி வழிப்படுத்தியதாக அமைந்துள்ள, இப்பாட்டு

இப்பாட்டின் சிலபகுதிகள், பழைய உரையாசிரியர்களால் த இடங்களில் மேற்கோள்களாகவகுத்துக்காட்டப்பெற்றுள்ளன

இந்நூலால், தமிழ்காட்டரசர்களின் இராசதானிகளாகிய வஞ்சி, மதுரை, உறந்நாடு என்பவற்றின் கலைமையும் பேரண் முதலிய ஏழுவள்ளல்களின் அரியவரலாறுகளும் நல்லியக்கோடணுடைய கொடைச்சிறப்பும் அவனுடைய ஊர்களின்வளமும் அவற்றிலுள்ள எவர்களின் நற்குண நற்செய்கைகளும் அவனுடைய இலக்கச்சிறப்பும் குறிப்பறிந்தகொடுக்கும் அவனது விதரணவிசேடமும் பிறவும் நன்குஅறியலாகும்.

பாட்டுடைத்தலைவன்:

இப்பாட்டுடைத்தலைவனாகிய நல்லியக்கோடன்காலத்தில் இவனைப்போன்ற பெருங்கொடையாளிகள் யாருமில்; பேசன்முதலிய ஏழுவள்ளல்களுக்கும் இவன் காலத்தாற் பிந்தியவன். இவை, இப்பாட்டிலுள்ள "வஞ்சியும்வறிதே" "மதுரையும்வறிதே" "உறந்தையும்வறிதே" என்பவற்றாலும், இதன், அச - ம் அடிமுதலியவற்றாலும் கீழே காட்டப்படும புறநானூற்றுச் செய்யுளாலும் விளங்கும். ஓய்மான் நல்லியக்கோடனையும் இவன் வழங்கப்பெறவன்; இவனை மேற்கூறிய செய்யுளின் பின்னுள்ள "வாக்கியத்தாலறிக, ஓய்மானல்லியாதன், ஓய்மான்வில்லியாதனை இரண்டிடெபகாரிகள் புறநானூற்றிற் புகழப்பட்டுள்ளார். அவர்கள் இவனுடைய பரம்பரையைச் சார்ந்தவர்களை மட்டும் தெரிசின்றதேயன்றி இவனுக்கு முன்பிருந்தவர்களோ பின் இருந்தவர்களோ யாதும் புலப்படவில்லை.

சங்கப்புலவருள், புறத்திணைநன்னுகனொரென்பவராலும் இவன் துதித்துப்பாராட்டப்பெற்றாள்ளான்; அவர்பாடியசெய்யுள்,

“ஓரை யாயத் தொண்டெட்டி மகளிர்
கேழ லுமுத விருஞ்சேற வினைப்பின்
யாமையின் புலவு ளாற முட்டையைத்
தேனா றும்பற் கிழங்கொடு பெறாஉ
மிழுமென கொலிக்கும் புணலம் புதவிற்
பெருமா விலங்கைத் தலைவன் சிறியா
நிலீவார் சொண்மலை நல்லியக் கோடீன
புடையை வாழியெற் புணர்ந்த பாலே
பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ண
ரோளு குண்மையி னிகத்தோர் போலத்

காணுத கழித்த வைகல் காணு
வழிசாட் கிசங்குமென் னெஞ்சமவன்
கழிமென் சாயல் காண்டொறு கிணர்தே.”

[புறநானூறு, ௭௭௦.]

சிறுபாணுற்றுப்படையில், “உறுபுலித் துப்பி னேயியர் பெருமகன்” (௧௨௨) என்றதனால் இவன் ஓயியர்குடியிற்பிறந்தவனென்று தெரிகின்றது; ஓயியர்குடி, நாகர்களுடையவகுப்பில் ஒருவகையென்றும் இவனுடைய ஊர்களுள் ஒன்றாகிய மாகிலங்கையென்பது, புணாட்டுக்கு வடக்குள்ள அருவாராடி, அருவாவடதலைபென்சிறு இரண்டும் சேர்ந்த இடமென்றும் புராதன சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் தெரியிக்கின்றனர்.

இவனுடைய மற்ற ஊர்களுள், எயிற்பட்டினம், வேலூர், ஆழார் என்பவை தொண்டைநாட்டிலுள்ள இருபத்துநான்கு கோட்டங்களுள் மூன்றுகோட்டங்களாகவுள்ளவை. எயிற்கோட்டத்தைச்சார்ந்த சிறுநாடுகள்: தண்டகம், கோணேரிக்குப்பம், மாகறலென்பன. வேலூர்க்கோட்டத்தைச்சார்ந்தவை: ஒழுகறைநாடு, நென்மேலிநாடு, மாத்துர்நாடு என்பவை. ஆழார்க்கோட்டத்தைச்சார்ந்தவை: படுர்நாடு, குமிழிநாடென்பவை. இப்பாட்டின் ககூரம் அடியில்வந்துள்ள, கிடங்கிலென்பது கிடங்காவென இக்காலத்தவழங்கப்படுகின்றது. இது, திண்டிவனத்தைச்சார்ந்த ஊர்களுள் ஒன்று. யாப்பநூங்கலவிருத்தியுரையில் மேற்கோள்களாகவந்துள்ள பாடல்களுள் ஒன்றில் இவ்வூர் பாராட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

நூலாசிரியர்.

இந்நூலாசிரியர்நாடாகிய இடைக்கழிநாடென்பது சென்னைக்குத் தென்மேற்கிலுள்ள ஒரு சிறுநாடு. இஃது உப்பங்கழிகளுக்கு இடையே இருத்தலின் இப்பெயர்பெற்றதபோலும்; இதிலுள்ள ஊர்கள் பலவற்றுள் நல்லூரென்று ஒருர் இருக்கின்றது. அதவே இந்நூலாசிரியருடைய ஊராக இருத்தல்வேண்டும். இவருடைய காலத்தப்புலவர், நல்லியக்கோடண்ப்பாடிய புறத்திணை நன்னகராவர்; இவர்காலத்தப்பிரபுக்கள்: இப்பாட்டுடைத்தலைவனாகிய நல்லியக்கோடணும், புறத்திணை நன்னகராற்பாடப்பெற்ற ஒய்மாணல்லியாதனும் ஒய்மாணல்லியாதனும் கரும்புணர்செழானமே.

தத்தனாரென்பது இவரது இயற்பெயரென்றும் கல்விமேம்பாடு பற்றி நத்தத்தனாரென்றபெயர் பின்னர் வழங்கலாயிற்றென்றும் தெரிவின்றது. 'ந' என்பது சிறப்புப்பொருளைத் தருவதோரிடைச் சொல். நக்கீரர், நபபாலததர், நபபூதனார், நச்சென்னயார் முதல்பெயர்களாலும் இது விளங்கும். எட்டுத்தொகையில் நத்தத்தனாரென ஒரு புலவர் பெயர் காணப்படுகின்றது. அவரும் இவரும் ஒருவரோ வேறோ தெரியவில்லை.

கடைச்சங்கப்புலவர்காலம், இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய 1800 - வருஷங்களுக்கு முற்பட்டதென்பது யாவருக்கும் தெரிந்த தாதலால், அப்புலவர்களுள் ஒருவராகிய இவருடையகாலமும் அதுவேயென்பது சொல்லாமலேவிளங்கும்.

சென்னை, }
23—8—09. }

ஓங்களம்,
வே. சாமிநாதையன்.

இந்நூல் உரையாசிரியராகிய நச்சினூர்க்கினியர் வரலாறு.

விருத்தம்.

எவ்வை வாயிடையத் தழுதவா யுடையனென வியம்பப் பெற்றோன்
எவன்பண்டைப் பணவல்பல விரவாது நிலவவரை யெழுதி யீர்கோன்
எவன்பரம லுபகாரி யெவனச்சி னூர்க்கினிய னெனும்பே ராளன்
அவன்பாத விருபோது மெப்போது மலர்சுவை தகத்த மன்னே.

இந்நூலின் உரையாசிரியராகிய ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர், பாண்டிவாளாட்டுள்ள மதுராபுரியிற் பிராமணகலகத்திற் பார்த்து வாச கோத்திரத்திற் பிறந்தவா. தமிழ்ப்பாலைஷயலுள்ள பலவகையர் எனல்லா நூல்களிலும் ஆதிபாண்டித்தியமுடையவர் இவரது சுவாஸ்தசைவமே. இவர் இன்னராதல், "வண்டியிற் சோலை மதுராபுரத்தளி, வெண்டிசை விளங்க வந்த வாசான், பரின்ம கேள்விப் பாரத் துவாச, னன்மறை துணிந்த நம்பொரு ளாகிய, தூய ஞான நிறைந்த சிவச்சுடர், தானே யாகிய தன்மை யானன்" என்னும் உரைச்சிறப்புப் பாயிரத்தாலும் விளங்கும். சிவஸ்தலங்களுட்சிறந்த சிதம்பரத்தினது திருநாமங்களாகிய 'திருச்சிறப்பலம்', 'பெரும் பற்றப்புலியூர்' என்பவற்றை முறையே ஆறெழுத்தொருவொழிக்கும் ஏழுமூத்தொருமொழிக்கும் உதாரணமாக, இவர் தொல்காப்பியம் எழுத்தகிரகத்து மொழிமரபில், "ஓரெழுத்தொருமொழி" என்னுஞ் குத்திரத்து விசேடவுரைபிற் காட்டியிருக்கலாலும், சைவசமயத்துச் சிறந்த நூல்களாகிய திருவாசகம், திருச்சிறப்பலக் கோவையார் என்பவற்றி னின்றும் தமது உரைகளிற் பலவிடங்களில் இலக்கிய இலக்கணப்பொருள்களுக்கன்றித் தமதுவப்பொருளுக்கும் மேற்கோள்கள் எடுத்தக்காட்டியிருக்கலாலும், அங்ஙனம் மேற்கோள்கொண்ட சிலவிடங்களில் எழுதியுள்ள விசேடவுரைகளாலும், சிவகசிந்தாமணியில், "மேகம்மீனம்" என்னும் கூடகம் செய்யுளில், "போகம்மீனம் புண்ணியன்" என்பதற்கு எழுதிய விசேடவுரையாலும், திருமுருகாற்றுப்படையுரைபிற் காட்டிய சில நயங்களாலும், இவரது சைவசமயம் நன்கு வெளியாகும்.

இவ்வரையாசிரியர், பத்தப்பாட்டினுள் இந்நூலுக்கன்றி மற்ற நூல்களுக்கும் தொல்காப்பியத்திற்கும் கவிதொகைக்குர் சிவகசிந்தாமணிக்கும் குறுந்தொகையிற் பேராசிரியர் பொருளொழு

தாதொழிந்த இருபது செய்யுட்களுக்கும் உரைசெய்தருளினர். இன்னும் சில நூல்களுக்கு இவர் உரையிறந்தின ரென்பர்; அவை இன்னவையென்று புலப்படவில்லை. இக்காலத்து வழங்கும் திருக்காவையாரூரை பேராசிரியரார் செய்யப்பட்டகென்று தெரிவின்ற மையாலும், இவர் அந்நூற்குச்செய்த வேறரை கிடையாமையாலும் அந்நூலும் திருக்குறள் முதலிய மறுநூல்களிலவற்றிற்கும் இவர் உரைசெய்திருப்பதாக இவருடைய உரைச்சிறப்புப்பாபிரித்திலை நூல் வேறொன்றிலேனும் கூறப்படாமையாலும் அவைகள் இங்கே எழுதப்பட்டன.

சிவகசிந்தாமணிக்கு இவ்வுரையாசிரியர் முதன்முறை ஒருரையெழுதி, அக்காலத்துப் பிரசித்திபெற்றிருந்த சைனவிததுவான்கள் சிலருக்குக்காட்டி, அவர்கள் அவ்வரையை அங்கீகரியாமை கண்டு, பின்பு ஆருகதநூல்களால்வறறையுந்நலமுற ஆராய்ந்து இரண்டாமுறை ஓர் உரையை யெழுதி அவர்களுக்குக் காட்டவே, அவர்கள் உற்றுநோக்கி வியற்ற அவ்வுரையை அங்கீகரித்துக் கொண்டார்களென்று சைனா கூறும்ன்றனர்.

தொல்லாப்பியலுரைமுதலியவற்றில் இவரால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள மேற்காண்களமைந்த நூல்களுள் துணுகூறும் விளங்கியவை அஃ; அவை வருமாறு:—

க. அகத்தியம்.	உ. குறிஞ்சிப்பாட்டு.
உ. அகநானூறு.	உச. குறுந்தொகை.
ங. அணியியல்.	உஉ. கூத்தநூல்.
ச. அநியம்.	உஊ. கைக்கலை.
ஞ. ஆசாரக்காவை.	உச. கொண்டைவேந்தன்.
க. ஆரமாயணலெண்பா.	உடு. சிலப்பதிகாரம்.
எ. இறைவரைகப்பொருள்.	உஈ. சிறுகாகைகபாடினியம்.
அ. ஏலாதி.	உஎ. சிறுஞ்சீஇயுரை.
க. ஐங்குறுநூறு.	உஅ. சிறுபஞ்சமூலம்.
கஃ. ஐந்தினையெழுபது.	உஈ. சிறுபாணாற்றுப்படை.
கக. ஐந்தினையெம்பது.	உஃ. சின்னந்திரமலை.
கஉ. ஒளவையார்பாடல்.	கக. சிவகசிந்தாமணி.
கஃ. கடகண்டி.	கஉ. தகடாயாததிரை.
கச. கவித்தொகை.	கஃ. தந்திரவாக்கியம்.
கடு. களவழிகாற்பது.	கச. திணைமலைநூற்றைம்பது.
கஊ. காக்கைகபாடினியம்.	கடு. திணைமொழியைம்பது.
கஎ. காரநாற்பது.	கஈ. திரிகடுகம்.
கஅ. காரைக்காற்பேயார்பாடல்.	கஎ. திருக்குறள்.
கஈ. குணநாற்பது.	கஅ. திருக்காவையார்.

பத்துப்பாட்டுள்

முன்னு வ தா கிய

சிறுபாணற்றுப்படை.

மணிமலைப் பனைத்தோண் மாலை மடந்தை
(யணிமுலைத்) துயல்வருட மாரம் போலச்
செல்புன லுழந்த சேய்வரம் கான்யாற்றுக்
கொல்கரை நறும்பொழிற் குயில்குடைந் துதிர்த்த

கடு புதுப்பூஞ் செம்மல் சூடிப் புடைநெறித்துக்
கதுப்புவிந் தன்ன காழக நுணங்கற

* அயிலுருப் பனைய வாசி யைதூடந்து
வெயிலுருப் புறா வெம்பரல் கிழிப்ப
வேனி னின்ற வெம்பத வழிநாட்

க0 காலி ஞாயிற்றுக் கதிர்கடா வுறுப்பப்
பாலை சின்ற பாலை நெடுவழிச்

சுரன்முதன் மராஅத்த விரிகிழ லசைஇ
யைதுவி ழிகுபெய லழகுக்கொண்டருளி
நெய்கனிந் திருளிய கதுப்பிற் கதுப்பென

கடு மணிவயிற் கலாபம் பரப்பிப் பலவுடன்
மயின்மயிற் குளிக்குஞ் சாயற்சாஅ
யுயங்குநாய் நானி னல்லெழி லசைஇ
வயங்கிழை யுலறிய வடியி னுடிதொடர்ந்
தீர்ந் துதிலந் தோயு மிரும்பிடித் தடக்கையிற்

உ0 சேர்ந் துடன் செறிந்த குறங்கிற் குறங்கென
மால்வரை யொழுகிய வாழை வாயைப்
பூவெனப் பொலிந்த வோதியோதி
நளிச்சினை வேங்கை நாண்மலர் நச்சிக்

கனிச்சுரும் பரற்றுஞ் சுணங்கிற் சுணங்குபிதிர்ந்

உடு தியாணர்க் கோங்கி னளிர்முதை யெள்ளிப்

* அயிலுருக்கினையவாசியென்றும், அயிலுருத்தினையவாசி யென்றும்

- பூணகத் தொடுங்கிய (வெம்முலை முலை)யென
வன்கோட் பெண்ணை வளர்த்த துங்கி
னின்செறி நீர்தரு மெயிற்றி னெயிறெனக்
குல்லையம் புறகிற் குவிமுகை யகிழ்ந்த
- ௩௦ முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியன்
மடமா னோக்கின் வாணுதல் கிறையர்
நடைமெலிந் தசைஇய நன்மென் சேறடி
கல்லா விளையர் மெல்லத் தைவரப்
பொன்வார்த் தன்ன புரிபடங்கு கரம்பி
- ௩௫ னின்குரற் சேரியா ழிடவயிற் மழீஇ
ரைவளம் பழுதிய நயத்தெரி பாலை
கைவல் பாண்மகன் கட்டனிற் தியக்க
வியக்கா வையத்து வள்ளியோர் நசைஇத்
துணிகூ ரெவ்வமொடு துயராற்றப் படுப்ப
- ௪௦ முனிவிகர் திருந்த முதுவா பிரவல
கொழுமீன் குறைய வெதாங்கி வள்ளிதழ்க்
கழுநீர் மேய்ந்த கயவா யெருமை
பைக்கறி சிவந்த பலவி னீழன்
மஞ்சண் மெல்லிலை மயிர்ப்புறந் தைவர
- ௪௫ விளையா விளங்க னற மெல்குபுபெயராக்
குளவிப் பள்ளிப் பாயல் கொள்ளுக்
குடபுலக் காவலர் மருமா னெண்ணர்
வடபுல விமயத்து வரங்குகிற்பொறித்த
வெழுவுறழ் திணிதோ ளியமேர்க் குட்டுவன்
- ௫௦ வருபுணல் வாயில் வஞ்சியும் வறிதே யதாஅன்று
நறவுவா யுறைக்கு நாகுமுதிர் துணவத்
தறைவாய்க் குறந்தணி யபிலுளி பொருத்
கைபுனை செப்பக் கடைந்த மார்பிற்
செய்ப்புக் கண்ணி செவிமுத றிருத்தி
- ௫௫ நோன்பகட் டுமண ரொழுகையொடு வந்த
மகாஅ ரன்ன மந்தி மடவோர்
*நகாஅ ரன்ன நளிநீர் முத்தம்

- Shall
 வாள்வா பெருந்தின் வயிற்றகத் தடக்கித்
 தோள்புற மறைக்கு நல்கூர் துசுப்பி
 ௬௫ னுளரிய லைம்பா னுமட்டிய ரீன்ற
 கிளர்பூட் புதல்வரொடு கிலுகிலி பாடுந்
 தத்துநீர் வரைப்பிற் கொற்கைக் கோமான்
 மென்புலக் காவலர் மருமா னென்னார்
 மண்மாறு கொண்ட மாலை வெண்குடைக்
 ௬௬ கண்ணார் கண்ணிக் கடுந்தேர்ச் செழியன்
 மயிழ்கிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின்
 மகிழ்நனை மறுகின் மதுரையும் வறிதே யதாஅன்று
 நறுநீர்ப் பொய்கை யடைகரை சிவந்த
 னுறுநீர்க் கடம்பின் றுணையார் கோதை
 ௬௭ யோவத் தன்ன வுண்ணறை மருங்கிற்
 கோவத் தன்ன கொங்குசேர் புறைத்தலின்
 (வருமுலை யன்ன) வண்முதை யுடைந்து
 திருமுக மகிழ்த்த தெய்வத் தாமரை
 பாசி லங்கை யரக்குத்தோயர் தன்ன
 ௬௮ சேயிதழ் பொதிந்த செம்பொற் கொட்டை
 யேம வின்றுணை தழீஇ யிறகுளர்த்து
 காமர் துப்பி காமரஞ் செப்புந்
 தன்புணை தழீஇய தளரா விறுக்கைக்
 குணபுலக் காவலர் மருமா னென்னார்
 ௬௯ ரோக்கெயிற் கதவ முருமுச்சுவல் சொறியுந்
 னுக்கெயி லெறிந்த தொடிவிளங்கு தடக்கை
 நாடா நல்லிசை நற்றேர்ச் செம்பிய^{ரீ}
 னோடாப் பூட்கை யுறந்தையும் வறிதே யதாஅன்று
 வானம் வாய்த்த வளமலைக் கவாஅழ்
 ௭௦ கான மஞ்ஞைக்குக் கலிக்க நல்கிய
 வருந்திற லணங்கி னுளியர் பெருமகன்
 பெருங்க னுடன் பேகனுஞ் சுரும்புண
 நறுவீ யுறைக்கு நாக நெடுவழிச்
 சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய
 ௭௧ பிறக்குவென் ளருவி வீழுஞ் சாரற்
 1 பறம்பிற் கோமான் பாரியுந் கறங்குயணை

- வாறுளைப் புரையொடு வைபக மருள
 வீர நன்மொழி யிரவலர்க் கீந்த
 வழறிகழ்ந் திமைக்கு மஞ்சவரு நெடுவேற்
 ௯௫ கழறொடித் தடக்கைக் காரியு சிழறிகழ்
 நீல நாக நல்கிய கலிங்க
 மாலமர் செல்வற் கமர்த்தனன் கொடுத்த
 சாவந் தாங்கிய சாந்துபுலர் திணிகோ
 ளார்வ நன்மொழி யாயு மால்வரைக்
 ௯௦௦ கமழ்பூஞ் சாரற் கவினிய நெல்லி
 யமிழ்துவினை திங்கனி யெளவைக் கீந்த
 வுரவுச்சினந் கனலு மொளிதிகழ் நெடுவே
 லரவக்கடற் றுனை யதிகனுங் கரவாது
 நடடோ ருவப்ப நடைப்பரி கார
 ௯௦௫ முட்டாது கொடுத்த முனைவிளங்கு தடக்கைத்
 துளிமழை பொழியும் வளிதுஞ்ச நெடுங்கோட்டு
 நளிமலை நாட னள்ளியு நளிசினை
 நறும்போது களுவிய நீர்குமுதிர் நாகத்துக்
 குறும்பொறை நன்னாடு கோடியர்க் கீந்த
 ௯௧௦ காரிக் குதிரைக் காரியொடு மலைந்த
 வேரிக் குதிரை யோரியு மெனவாக்
 கெழுசமந் கடந்த வெழுவுறழ் திணிகோ
 ளெழுவர் பூண்ட விகைச் செந்துகம்
 விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க
 ௯௧௫ வொருதான் றுங்கியு வுரனுடை நோன்ற
 னுறவி நாகமு மகிலு மாரமுந்
 துறையாடு மகளிர்க்குத் தோட்புனை யாகிய
 பொருபுன றருஉம் போக்கரு மரபிற்
 றொன்மா விலங்கைக் கருவொடுபெயரியு
 ௯௨௦ நன்மா விலங்கை மன்ன ருளளு
 மறவின்றி விளங்கியுருவெனில் வாயவா
 ளுறுபுனத துபயனோவியர் பெருமகன்
 களிற்றுத்தமும் பிருந்த கழறயங்கு திருந்தடிப்
 பிடிக்கணஞ் சிதறும் பெயன்மழைத் தடக்கைப்
 ௯௨௫ பல்லியக் கோடியர் புரவலன் பேரிசை

நல்லியக் கோட்டினை நயந்த கொள்ளையொயி
தாங்கரு மரபிற் தன்னுந் தந்தை
வரன்பொரு நெடுவரை வளனும் பாடி
முன்னாட் சென்றன மாக விரகா

கக௦. டிதவாக் கண்ண சாய்செவிக் குருளை
கறவாப் பான்முலை கவர்துணைதூ
புனிற்றுநாய் குரைக்கும் புல்லெ னட்டில்
காழ்சேர் முதுகவர்க் கண்ச்சித லரித்த
பூழி பூக்க புழற்கா ளாம்மி

கக௧. யொல்குபசி யுழந்த வெரங்குதுண் மருங்குல்
வளைக்கைக் கிணைமகள் விளநுகிர்க் குறைத்த
குப்பை வேளை யுப்பிவி வெந்ததை
மடவோர் காட்சி நாணிக் கடையடைத்
திருப்ப ரொக்கலொ பொருங்குடன் மிசையு

கக௨. மழிபசி வருத்தம் விடப் பொழிகவுட்
டறுகப் பூக்கைத் தயங்குமணி மருங்கிற்
சிறுகண் யானையொப் பெருந்தே ரெய்தி
யாமவ ணின்றம வருது நீயிரு
மிவணயந் திருந்த விரும்பே ரொக்கம்

கக௩. செம்ம னுள்ளமொடு செல்குவி ராயி
னலைநீர்த் தாழை யன்னம் பூப்பவுந்
தலைநாட் செருந்தி தமனிய மருட்டவுந்
கடுஞ்சூன் முண்டகக் கதிரைமணி கழாஅலவு
நெடுங்காற் புண்டை சித்திலம் வைப்பவுந்

கக௪. காணல் வெண்மணல் குடலுலாய் கிமிர்தரப்
பாடல் சான்ற நெய்த னெடுவழி

மணிகீர் வைப்பு மதிலொடு பெரிய
பனிகீர்ப் படுவிற்ப் பட்டினம் படரி
னோக்குகலை பொட்டகந் தாயின்மடிந் தன்ன

கக௫. விக்குதிரை கொணர்ந்த விரைமர விறகிற்
கரும்புகைச் செந்தி மாட்டிப் பெருந்தோண்
மதியேக் கறாஉ மாசறு திருமுகத்து
துதிவே னோக்கி னுணைமக ளரித்த
பழம்படு தேநல் பரகவர் பூடுப்பக்

- கக0 கிளைமலர்ப் படப்பைக் கிடங்கிற் கோமான்
 நனைபயிழ் தெரியற் நகையோற் பாடி
 யறற்குழற் பாணி தூங்கி பவரொடு
 வறற்குழற் சூட்டின் வயின்வயிற் பெறுகுவிர்
 பைந்நனை யவரை பவழங் கோப்பவுந்
- கக1 கருநனைக் காயாக் கணமயி லவிழவுந்
 கொழுங்கொடி முகண்டை கொட்டல் கொள்ளவுஞ்
 செழுங்குலைக் காந்தள் கைகிரல் பூப்பவுந்
 கொல்லை நெடுவழிக் கோப மூரவு
 முல்லை சான்ற முல்லையம் புறலின்
- கக2 விடர்கா லருவி வியன்மலை மூழ்கிச்
 சுடர்கான் மாறிய செவ்வி நோக்கித்
 திறல்வே ஷுதியிற் பூத்த கேணி
 விறல்வேல் வென்றி வேலூ ரெய்தி
 னுறுவெயிற் குலைஇய வுருப்பவிர் குரம்பை
- கக3 வெயிற்றிய ரட்ட வின்புளி வெஞ்சோறு
 தேமா மேனிச் சில்வனை யாயமொ
 டாமான் சூட்டி னமைவரப் பெறுகுவிர்
 நயம்பூங் கோதை தொடுத்த நாட்சினைக்
 குறுங்காற் காஞ்சிக் கொம்ப ரேறி
- கக4 கீலயருங் குட்ட நோக்கி நெடி திருந்து
 *புலவுக்கய லெடுத்த பொன்வாய் மணிச்சிரல்
 வள்ளுகிர் கிழித்த வடுவாழ் பாசடை
 முள்ளரைக் தாமரை முகிழ்விரி நடப்போது
 கொங்குகவர் நீலச் செங்கட் சேவன்
- கக5 மதிசே ராரவின் மானத் தோன்று
 மருதஞ் சான்ற மருதத் தண்பனை
 யந்தண ரருகா வருங்கடி வியனக
 ரந்தண் கிடங்கினவ னுழு ரெய்தின்
 வலம்பட நடக்கும் வனிபுண ரெருத்தி
- கக6 னுரன்ஊழை நோன்பகட் கிழவர் தங்கை
 டிடிக்கை யன்ன பின்னூவிழ் கிறுபுறத்துத்

* புலவுக்கய லெறித்த சென்றம் பாடம்.

- தொடிக்கை மகடே மகமுறை தடுப்ப
 விருங்கா மூலக்கை சிறுப்புமுள் தேய்த்த
 வவைப்புமா னரிசி யழிவுவெண் சோறு
- உகடு கவைத்தா ளலவன் கலவைபொடு பெறுருவி
 ரெரிமறிந் தன்ன நாயி னிலங்கெயிற்றுக்
 கருமறிக் காநிற் கவைபடிப் பேய்மக
 னரிணனுண்டு சிரித்த தோற்றம் போலப்
 டிணையுடைத்துச் சிவந்த பேருகிர்ப் பனைத்தா
- உஊ ளுணைல் யானே பருவிதாக ளயிப்ப
 நீடடங்கு தெருவினவன் சாறயர் மூலூர்
 சேய்த்து மன்று சிறி துணை யதுவே
 பொருட்க்கா யினும் புலவர்க்காயினு
 பருமறை நாயி னந்தணர்க்காயினுவ்
- உஊடு கடவுண் மால்வரை கண்ணிடுத் தன்ன
 வடையர் வாயிலவ னருங்கடை குறுகிச்
 செய்க்கன்றி யறிதலுஞ்சிற்றின மின்மையு
 மின்முக முடைமையு மினிய னாதலுஞ்
 செறித்தவிளங்கு சிறப்பி னறிக்கோ ரேத்த
- உகடு வஞ்சினர்க் களித்தலும் வெஞ்சின மின்மையு
 மாணணி புருதலு முழிபடை நாங்கலும்
 வாண்மீக் கூற்றத்து வயவ ரேத்தக்
 கருதியது முடித்தலுங் காமுறப் படுதலு
 மொருவழிப் படாமையு * மோடிய துணாதலு
- உகடு மரிபே னுணை னரிவைய ரேத்தி
 வறிவுமடம் படுதலு மறிவுள் குடைமையும்
 வரிசை யறிதலும் வரையாது கொடுத்தலும்
 பரிசில் வாழ்க்கைப் பரிசில ரேத்தப்
 பன்மீ னடுவட். பான்மதி போல
- உஉஊ வின்னகை யாயமோ டிருந்தோற் குறுகிப்
 பைங்க ணுதம் பாம்புபிடித் தன்ன
 வக்கோட்டுச் செறித்த வகிழ்ந்துவிக்கு திவலின்
 மணிநிரைத் தன்ன வனப்பின் வாபமைத்து

* ஊடியதுணர்தலுமென்றும் பாடம்.

- வயிறுசேர் பொழுதிய வகையமை யகளத்தக்
 ௨௨௫ காணக் குமிழின் கனிசிறங் கடுப்பப்
 புகழ்வினைப் பொலிந்த பச்சையொடு தேம்பெய்
 தமிழ்தொபொதிந் தின்று மடங்குபுரி நரம்பிற்
 பாடுதிறை முற்றய பயன்றெரி கேள்வித்
 கூடுகொ ளின்னியங் குரல்குர லாக
- ௨௨௬ றானெறி மரபிற் பண்ணி யானாது
 முதுவோர்க்கு முகிழ்த்த கையினை யெனவு
 மிளையோர்க்கு மலர்ந்த மார்பினை யெனவு
 மேரோர்க்கு சிழன்ற கோவினை யெனவுந்
 தேரோர்க் கழன்ற வேலினை யெனவு
- ௨௨௭ நீசில மொழியா வளவை மாசில்
 கரம்புசொலித் தன்ன வறுவை யுடஇப்
 பார்ப்புவெகுண் டன்ன தேற னல்கிக்
 காவெரி யூட்டிய கவர்களைத் தூணிப்
 பூவிரி கச்சைப் புகழோன் றன்முன்
- ௨௨௮ பனிவரை மார்பன் பூயந்த துண்பொருட டு
 பனுவலின் வழாஅப் பல்வே ரடிசில்
 வாணிற விசும்பிற் கோணியின் சூழ்ந்த
 விளங்கதிர் ஞாயி ரெள்ளும் தோற்றத்த
 விளங்குபொற் கலந்தில் விரும்புவன பேணி
- ௨௨௯ யானா விரும்பிற் றானின் றாட்டித்
 திறல்சால் வென்றபொடு தெவவுப்புல மகற்றி
 விறல்வேன் மன்னர் மன்னையின் முருக்கி
 நயவர் பாணர் புண்கண் டர்த்தபின்
 வயவர் தந்த வான்கேழ் கதியமொடு
- ௨௩௦ பருவ வானத்துப் பாற்கதிர் பார்ப்பி
 யுருவ வான்மதி யூர்கொண் டாக்குக்
 கூருளி பொருத வடிவாழ் நோன்குறட்
 டாராந் சூழ்ந்த வயில்வாய் நேமியொடு
 சிதர்களை முருக்கின் சேணோக்கு றெஞ்சினைத்
- ௨௩௧ துதர்பிணி யமிழ்ந்த தோற்றம் போல
 வுள்ளரக் கெறிந்த வுருக்குறு போர்வைக்
 கருந்தொழில் வினைஞர் கைவினை முற்றி

பூர்த்தபெயர் பெற்ற வெழினடைப் பாகொடு
 மாசெல வெழிக்கு மதனுடை தோனாறு
 ௨௯௦ வாண்முகப் பாண்டில் வலவனெடு தீஇ
 பன்றே விதிக்குமவன் பரிசின் மென்றோட
 கிலணி (யல்குற) துளங்கியன் மகளி
 ரதினு விரித்த வம்மொன் கூந்தலின் தோலு
 மணிமயிற் கலாபிற் றொடுசுடைப் பரப்பித்
 ௨௯௧ னுண்மணு தவமுந் துயல்தழை தெடுக்கோட்.
 டெறிக்குருயிறக வவறாருளு வசன்னிக
 குறிஞ்சிக் கோமான் கொய்தளிர்க் கண்ணி
 செல்லிசை கிலையு பண்பி
 னல்லியக் கோடனை நயந்தளிர் செலினை.

இதன் பொருள்.

1. 2 [மணிமலைப் பண்ணத்தோன் மாலைமடங்கை, (யனிமுலைத்) தயல
 வரூஉ மாரம்போல;] பண்ண தோன் மாலைமடங்கை மணிமலை (அணி
 முலை) தயல்வரூஉம் ஆரம் போல—முங்கிலாகிய தோலையுடைய பெருமை
 யினையுடைய மண்மகளுடைய மணிகள்தக்கவன் மலையாகிய (அழகினையுடைய
 முலையிற்) கிடந்தசையும் முத்துவடம்போல,

(குறிப்பு.) இதுமுதல், ௪௦-ம் அடி இறுதியாகவுள்ள அடிகளால், கல்லி
 யக்கோடனிடத்துப் பரிசில்பெற்றுப் பலவகைச்சிறப்போடு வரும்பாணன்,
 இடைவழியில் வறணமத்தன்பத்தால்வருந்திக் கவலையுற்ற விழலியிடாரோடு
 கற்றத்தோடுமிருந்த பாணனொருவனைக்கண்டு இரங்கி அவருடையவறுமையி
 யைப் போக்கினின்று கல்லியக்கோடனிடத்தே ஆற்றப்படுதற்கு அவனை
 முன்னிலையாக்கல் கூறப்படுகின்றது. பூமியை மடங்கையென்றது, வடநூல்
 வறக்குப்பற்றி; “கானென்னு கல்லான்” என்பதனாலுமுளர்க, முங்கில்கள்
 நிலமடங்கையின் தோள்களாக உருவகம்செய்யப்பட்டன, தயல்வால் -
 அசைதல். ஆரம் - முத்துவடம்.

3. 4 [செல்புண ஓழந்த செய்வரற் கான்யாற்றிக், கொல்கரை நறும்
 பொழிவு:] செய்வரற் கரை கொல் கான்யாற்றிக் செல்புணல் உழந்த நற
 பொழிவு—மலைத்தலையினின்றும் வருதலையுடைய கரையைக் குத்துகின்ற
 காட்டாற்றிடத்து ஓடுகின்ற புணலாலே வருந்தின நறிய பொழிவிடத்து,

இரண்மலையினின்றும் கீழ்த்து இரண்டு ஆற்றிடைக்குறையைக் குழ
 வத்து பின்னர்க் கூடுதலின், முத்துவடம் உவமையாயிற்று; இது மெய்ப்பு
 வம். பெருக்கற் கோடுகள் வருந்தலின், உழந்தவென்றார். இதனாபயன்:

ஆற்றிடைக்குறையில் கின்றமரம் இளவேளிர்காலத்த மிகவும் பூத்ததாயிற்று.

(கு - பு.) சேய்மை - செழுந்தரம். அஃத இங்கே மலையினுச்சிக்கு ஆயிற்று. கறமை - கல்லமணம். பொழில் - சோலை. முத்தவடம் காட்டாற்றிற் குவமை. மெய்யுவமம் - கால்வகையுவமத்தள் ஒன்று. அது வடிவினால் ஒரு பொருள் மற்றொன்றற்கு உவமையாவது; 'தடியிடை' என்பதுபோல. கோடுகள் - மாக்கிணிகள். பூத்தது - பொலிவுபெற்றது.

4 - 8. [சூயில்குடைந் ததிர்த்த, புதுப்பூஞ் செம்மல் சூடிப் புடைநெறித்த, கதப்பு விரித் தன்ன காழக நுணங்கற, லயினுருப் பணைய வாசியை தகடத்து, வெயினுருப்புற்ற வெம்பரல் கிழிப்பு:]

காழ் அகம் நுணங்கு அறல் சூயில் குடைந்த உதிர்த்த புதுபூ செம்பல் சூடி புடை நெறித்து கதப்பு விரித்தன்ன வேளில் கின்ற (க)—கருமையை இடத்தேயுடைய நன்மையையுடைய அறல் சூயில்கள் அலகாலுளர்த்து உதிர்த்த புதிய பூக்களாகிய வாடலைச்சூடித் தம்மிடமெல்லாம் அறல் பட்டு மயிரை விரித்தாலொத்த தன்மையவாக இளவேளில் கின்றவென்க.

பொழிலிடத்து அறவென்க.

வெயில் உருப்பு உற்ற வெம் பரல்— வெயிலால் வெம்மையுற்ற வெவ் விய பருக்கை,

அயில் உருப்பு அரையவாகி கிழிப்பு சுரன் மராத் தவரி கிழல் முதல் அசைஇ (கஉ) ஐது கட்டுது—வேல் காய்த்த தன்மையவாய் அடியைக் கிழித்தையினுலே அருங்கானகத்தகின்ற கடம்பிறுடைய செறியாத நிழலையுடைத்தாகிய அடியிலே இளைப்பாறிப் பின்பு போகவேண்டுதலின், மெத்தென கட்டுத்து,

(கு - பு.) காழ் - கருமை. அறல் - கருமணல். செம்மல் - பழம்பூ. நெறித்து - நெளித்து. கதப்பு - கந்தல். அலகு - பறவையின்மூக்கு, வாடல் - வாடற்பூ. இளவேளில் - சித்திணை வைகாசிமாடங்கள். பருக்கை - பருக்கைக்கல். உருப்பு - வெம்மை. பருக்கைக்கல்லுக்குக் காய்த்தவேல் உவமை. ஐம்மை - மென்மை; "ஐதுவீ ழிருபெயல்" (13) என்பர்பின்னும். மரம் - கட்டப்பமரம். அசைதல் - இளைப்பாறுதற்குத் தவகல்.

9 - 11. [வேளி னின்ற வெம்பத வழங்காட், காலை ஞாயிற்றுக் கதிரகடா வுறுப்பப், பாலை கின்ற பாலை ரெடுவழி.] வேளில் கின்ற காலை வழி காள் ஞாயிற்றுக் கதிர் கடாவுறுப்ப வெம்பதம் பாலை கின்ற பாலை ரெடுவழி— இளவேளில் நிலைபெற்ற காலத்தக்கூப் பின்னாகிய காளிலே ஞாயிற்றினுடையகதிர் வெம்மையைச் செலுத்தலைச் செய்கையினுலே வெய்ய செவ்வியையுடைய பாலைத்தன்மை நிலைபெற்றமையாற் பித்த பாலைவேலமாகிய தொலையாத வழியினையுடைய காணென்க. (கஉ)

*“சடுவுகினைத்தினையே” என்னுஞ் சூத்திரத்துடையார் பாலைத்தன்மை கூறிலும்; அதுகொண்டு உணர்சு. பாலைக்கொட்பாலைவழி, “ஆறசென்றவியர்” போல்கின்றது.

(கு - பு.) வழி - பின். ஞாயிறு - ரூரியன். கடவுறுத்தல் - செலுத்தல். இளவேனின்றுக்குப்பின்வந்தகாலம் முதலெனினவதன், ‘ஞாயிற்றுக் கதிர்கடாவுறுப்ப’ என்றார். பதம் - காலம். பாலைத்தன்மையாலது, காலையும்மாலையும் என்பகலன்னகமையகரச் சோலைதேம்பிச் சுவல்மாறி கீரும் கீழனுமின்றி நிலம் பயன்றறந்த புள்ளும்மாவும் புலம்புற்ற இன்பமின்றித் தன்பம்பெறவுதொருகாலம். “சடுவுகினைத்தினையே” என்னுஞ்சூத்திரத்துடையில், பாலைத்தன்மைகூறிலுமென்று எழுதியிருத்தலின், இத்தாதுக்குமுன் பே நகீகினூர்க்கினியர், தொல்காப்பியத்துக்கு உணர்செய்தமை பெறப்படுகின்றது; இன்னல், 28-ம் அடமுதலியவற்றின் விசேடவுணாயும் திசின வலியுறுத்தம். ஆறசென்றவியர் - வழியிற்சென்றதனுண்டாகிய வேர்வை.

12. [சுண்டமுதன் மராதத்த வரிசெ லகைஇ] என்பதனை முன்னே கூட்டுக.

(ச-பு.) இவ்வாறு, 7-ம் அடமுதலியவற்றொடு முன்பு கூட்டப்பெற்றது.

13 - 1. [முதலீ திருபெய வழுகொண்டருளி, செய்கனிர் திருநீய கதப்பின்:] அருளி ஐது வீழ் இரு பெயல் அழுகுகொண்டு செய்கனிந்து இருநீய கதப்பின்—உலகிற்கு அருளுதலைச்செய்து மெல்லிதாய் வீழ்ந்த காழ்கின்ற மழையினது அடகைத் தன்னிடத்தே கொண்டு எண்ணெயிலே முந்துப்பெற்று இருண்ட மயிரினையும்.

(கு - பு.) இனி, பாணனுடன்வந்த விரலியரின் கோசாதிபாதவருணனை கூறப்படுகின்றது. தெய்வமகனினாப் பாதாங்கோசாந்தமாவும், மானிடமகனினாக் கோசாதிபாதாதமாவும் வருணித்தல் மரபு. வீழென்னுமுதனினிலே வினையெச்சப்பொருளில்வந்தது. “எண்ணெயு நானமு மிலைவழுத்தி” (நீவக. காமக. 135) என்பது என்னுள்ள ‘செய்கனிர் திருநீயகதப்பு’ என்பதன் பொருளைத் தழுவியது.

14 - 6. [சுதுப்பென, மணியவீழ் கலாபம் பரப்பிப் பலவுடன், மயின் மயிற் குளிக்குள், சாயல்:] மயில் பலவுடன் மணி வயின் கலாபம் கதப்பெண்ப் பரப்பி மயில் குளிக்கும் சாயல்—மயில்கள் பலவுட்கூடி கீலமணிபோலுங் கண்ணினையுடைய கோகைகளை மகனிர் மயினாவிரித்தாற்போல விரித்துப் பார்த்த இவர்கள் காயற்கு ஒவ்வெமென்று பேட்டிநற்குள்ளே சென்ற மறை தற்குக் காரணமாகிய கப்புலனாகிய மென்மைமயினையும்,

* தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம். அகத்தினையியல், கூ.

(கு - பு.) கண்ணென்றது, மயிலின் பீலியிலுள்ள கண்களை; வயின் - இடம். ஐர்புலன்களிலும் மென்மையுண்மையின், 'கட்புலனாகியமென்மை' என்றார். சிந்தாமணியில் "சேக்தொத்தலாந்த" (8) என்னுஞ்செய்யுளில், 'அமிர்தன்னசாயல்' என்பதற்கு இவர் எழுதிய உரையைப்பார்க்க.

16 - 8. சாஅய் உயங்கு காய் காவின் கல்வெழில் அசைஇ வயங்கு இழை உலறிய அடியின்—ஒடியினைத்து வருந்துகின்ற காயினது காக்கிடு டைய கல்ல அழகைவருத்தி வறுமைபாலே விளங்குகின்ற சிலம்புமுதலியன இன்றிப் பொலிவற்ற அடியினையும்,

(கு - பு.) மகளிர்களுடைய அடிக்கு வருத்தியகாயின்காவை உவமை கூறதல், "வருத்துகாய் காவிற் பெருந்தகு சேறடி" (பொருந. ௪2), "மதந்தபு ஞமலி காவி னன்ன, துளங்கியன் மெலித்த கல்பொரு சேறடி" (மலைபடு. ௪௨ - ௩), "காய்காய் சேறடி" (கீவக. முத்தி. ௯௬), "வருத்துகாய் காவி னணி கொள் சேறடி" (கூர்ம. இராமன்வனம். ௧6) என்பவற்றாலும் அறியப்படும்.

18 - 9. [அடிதொடர், திர்த்துநிலக் தோயு யிரும்பிடித் தடக்கை யின்:] ஈர்த்து நிலம் தோயும் இரு பிடி தட கையின் அடி தொடர்ந்து— இழக்கப்பட்டு நிலத்தேசெறியும் கரிய பிடியினது பெருமையையுடைய கை போலத் தாமும் அடியோடே தொடர்புபட்டு முறையாற் பருத்தது,

(கு - பு.) இருமை - கருமை. பிடி - பெண்யானை. தட - பெருமை; மரிச்சொல்; "தடயுங் கயவுகளையும் பெருமை" (தொல். உரி. 2௨.)

20 - 21. [சேர்த்துடன் செறித்த குறங்கிற் குறங்கென, மால்வரை யொழுங்கு வாயை:]

மால் வரை ஒழுங்கிய வாயையெனச் சேர்த்து—பெருமையையுடைய மலை யிலே ஒழுங்குபடவளர்ந்த வாயையெனத் திரண்டு,

சேரென்றும் மரிச்சொல் முதனிலையாகச் சேர்த்தென்றும் வினையெச் சம் வத்தது.

குறங்குடன் செறித்த குறங்கின்—ஒருகுறவகுடனே ஒருகுறங்கு கொருங் கயிருக்கின்ற குறங்கினையும்,

(கு - பு.) சேரென்பது திரட்சியையுணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்; "சே ரேதிரட்சி" (தொல். உரி. ௧6.) என்பதனாலும் உணர்க. குறங்கு - தடை.

21 - 2. வாயைப் பூவேணப் பொலித்த ஓதி—வாயையினது பூவேண் னம்படி அழகு பெற்ற பனிச்சையினையும்,

(கு - பு.) ஓதி - கூத்தல்; பனிச்சை - வாயைப்பூவுடிவாக முடிக்கப்படும் கூத்தல் வடிவம்.

22 - 4. [ஒதி, களிச்சினை வேங்கை காண்மலர் கச்சிக், களிச்சரும் பாற்றுஞ் கணங்கிற் கணங்குபிழிந்த்த:] களிச்சரும்பு களிச்சினை வேங்கை காண் மலர் கச்சி ஒதி அரற்றும் கணங்கின் கணங்கு பிழிந்த்த—களிப்பினையுடைய சுரும்புகள் செறிவினையுடைத்தாயிய கொம்பினையுடைய வேங்கையினது நாட்காலத்து மலரென்று விரும்பிப் பாடி ஆரவாரிக்கும் ஓரிடத்திற் றோன்றிய கணங்குடனே ஓரிடத்திற்றோன்றிய கணங்கு பிழிபட்டி,

(கு - பு.) சுரும்புகள் - வண்டுகள். களி - கெருக்கம். சினை - மரக்கினை. வேங்கை - ஒருவகைமரம். நாட்காலம் - மலரும்காலம். கணங்கு - தேமல். பிழிந்தல் - சிதற்தல். தேமலுக்கு வேங்கைப்பூ உகமம்.

25 - 6. யானர் கோங்கின் அவிர் முகை எள்ளி பூண் அகத்த ஒடுங்கிய (வெம் முலை)—புதிதாகப் பூத்தலையுடைய கோங்கினது விளங்குகின்ற முகையை இசைந்து மெல்லிய பணிகள் இடையிலேவிடக்கின்ற (விரும்பத்தையுடைய முலையினையும்,)

(கு - பு.) யானர் - புதுமை. கோங்கு - ஒருவகைமரம். முகை - அரும்பு. பணிகள் - ஆபரணங்கள். அகம் - உள். வெம்மை - விரும்பம்.

26 - 8. ((முலையென), வண்கோட் பெண்ணை வளர்த்த நுங்கி, எரின் செறி நீர்தரு மெய்நிறின்:] வண் கோள் பெண்ணை (முலையென) வளர்த்த நுங்கின் இன்செறி நீர் தரும் எய்நிறின்—பெரிய முலையினையுடைய பனை (முலையெனும்படி) வளர்த்த நுங்கினது இளைய செறிந்த நீர் தன்வீரமை யால் தாழும் எய்நறினையும்,

(கு - பு.) வண்மை - பெருமை. கோள் - காய்க்குலை. பெண்ணை - பனை. எயிறு - பல்.

28 - 30. [எயிறெனக், குல்லையம் புறவிற் குவிமுகை யவிழ்த்த, முல்லை சான்ற கற்பின்:] குல்லை அம் புறவில் குவி முகை எயிறென அவிழ்த்த முல்லை சான்ற கற்பின்—கஞ்சங்குல்லையையுடைய அழகிய காட்டகத்தே குவிந்த அரும்பு எயிறெனும்படி செகிழ்த்த முல்லைகுவிதற்கமைந்த கற்பினையும்,

கற்பின் மிகுதிதோன்ற முல்லைகுவிதல் இயல்பு 'கதப்பிற் கதப்பு' என்பது முதல் இத்தினையும் இயைபுத்தொடை நிரித்த கத்தென்றறிக; * "இறுவா யொன்றல்" என்னுஞ் சூத்திரத்தட் கூறினும்.

(கு - பு.) கஞ்சங்குல்லை - கஞ்சா; "கஞ்சக் குல்லை கஞ்சா வாரும்" என்பது, பிங்கலநிகண்டே. புறவு - முல்லைநிலம்; காடு. கற்பின்மிகுதிதோன்ற மகளிர் முல்லைமாய்குவிதலை, "முல்லையத்தொடையருத்தி" (பிரபுலிங்க லிலை) என்பதனானுமுணர்க; "முல்லாய்சின் பேர்க்குணம் பெற்றேற் றிடத் தத்தென் முன்னிற்பையே" என்பது, திருவாவடுதுறைக்கோவை, ௬௩.

* தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், குறுநிலஊர்

30 - 31. மெல்லியல் மடமான் கோக்கின் வான் துதல் விறலியர்—
மெல்லிய இயல்பினையும், மடப்பத்தினையுடைய மான்போலும் பார்வை
யினையும், ஒளியையுடைத்தாகிய துதலினையுமுடைய விறல்பட ஆடுமகளிர்,

கதப்பினையும் (௧௪), ஒதியினையும் (22), துதலினையும், கோக்கினையும்
(௧௧), எயிற்றினையும் (2௮), (முலையினையும்) (2௯), குறங்கினையும் (20), அடி
யினையும் (௧௮), சாயலினையும் (௧௬), மெல்லிய இயல்பினையும், கற்பினையு
(௩0) முடைய விறலியரென்க.

(கு - பு.) மடப்பம்-கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாம. துதல்-
கெற்றி. விறல் - சத்தவம்; அல்தாவது வேம்புதின்றார்க்குத் தலைகடுங்குவது
போல, அஞ்சத்தக்கது முதலியவற்றைக் கேட்டவிடத்தப்பிறத்த உள்ளக
ழ்ச்சியால் தாமேதோன்றும் கடுக்கமுதலாயின.

32 - 3. கடை மெலிந்து அசையுநன் மெல் சேடி கல்லா இளையர்
மெல்ல கைவர—கடையால் இளைத்த ஒபந்த கன்மையையுடைய மெல்
லிய சிறிய அடியைத் தம் தொழிலையொழிய வேறுகல்லாத இளையர் மெத்
தென்று வருட,

(கு - பு.) சேடி=சிறுமை அடி. கைவர - தடவ.

34 - 5. பொன் வார்த்தன்ன புரி அடங்கு கரம்பின் இன் குரல் சிறு
யாழ் இடவயின் தழீஇ—பொற்கம்பியினையொத்த முறுக்கடங்கின கரம்பி
னது இனிய ஒலையையுடைய சிறிய யாழை இடப்பக்கத்தே தழுவி,

(கு - பு.) வார்த்தல் - ஒழுகுதல். யாழ்த்தத்தி கரம்பைமுறுக்கிச்செய்
யப்படுவதாவதின், 'புரியடங்குகரம்பு' என்றார்; "பொன்வார்த்தன்ன புரி
யடங்கு கரம்பின், குருடையமை கேள்வி யிடவயிற் தழீஇ" (பெரும்பா
ணற்றுப்படை. ௧௫.௬) என்பது இவ்வழிகளின் பொருளைவற்புறுத்துகின்றது.

36 - 7. கைவளம் பழுவிய கயம் தெரி பாலை கைவல் பாண்மகன் கடன்
அறித்த இயக்க—கட்டபாடையென்னும் பண் முற்றுப்பெற்ற இனிமை
கொடுக்கின்ற பாலை யாழை வாசித்தலைவல்ல பாணகுடியமகன் வாசிக்கு முறை
மையை அறித்த வாசிக்க,

(கு - பு.) கட்டபாடை - ஒருவகைப்பண்; அது பகற்பண் பன்னிரண்
டனுள் ஒன்று. பாலை யாழ் - ஒருவகையாழ்; இவ்வழிகளும், "கைவளம் பழ
விய பாலை வல்லோன்" (குறிஞ்சிப்பாட்டு, ௧௪௬) என்பதம் ஒத்ததுள்ளன.

38. இயங்கா வையத்த வன்னியோர் கசைஇ—வன்னியோரின்மை
யின் பரிசிலர் செல்லாத உலகத்தே பரிசில் தருகாரை விரும்பி,

இனி இயங்கும்வையம் சகடமாகலின், உலகத்திற்கு இயங்காவைய
மெனவெளிப்படை கூறிற்றுமாம்.

(கு - 4.) வள்ளியோர் - கொடைபாளிகள். சகடம் - வண்டி. வைய மென்பதற்குப் பூயியென்றும் வண்டியென்றும் இரண்டுபொருளுண்டு. இதற்குச் செய்திருக்கும்பொருள் மிகப் பாராட்டற்பாவது.

39. தனி உர் எவ்வமொடு தயர் ஆற்றப்படுப்ப—தன்னை வெறுத்தல் மிக்க வருத்தத்தோடேகூடின அழமை தன்னைக் கொண்டு போகையினாலே,

(கு-4.) தனி - வெறுப்பு. 'ஆற்றப்படுப்ப' என்பது இடூறம்பெயரைக் குறிப்பிக்கின்றது.

40. முனிவு இகத்த இருத்த முத வாய் இரவல - வழிவருத்தத் தீர்ந்திருத்த போறிவு வாய்த்ததற்கொழியுடையைய இரவல,

(கு - 4.) முனிவு - வெறுப்பு; இங்கேவருத்தத்திற்கு ஆய்ந்த. முத - போறிவு; "அளியன் றானே முதவா யிரவலன்" (திருமுருகாற்றுப்படை, ௨௮௪), "வேறவேறுயாத்த முதவா யெக்கல்", "முதுவாய்க் கோடியர்" (பட்டினப்பாலை, ௨௪௪, ௨௫௩).

தயர் ஆற்றப்படுக்கையினாலே போந்து (௩௯) வீதலியர் தம்முடைய (௩௯) சேறடியை (௩௨) வெம்பரல் (௮) அயிலுருப்பினயவாகிக் (௭) கிழிக்கையினாலே (௮) வரிசிழுவசைஇப் (௩௨) பின்னும் ஆற்றத்தகைபெற ஐதாடத்த (௭) அந்நடையால் இளைத்த சூய்த்த அடியை (௩௨) இளையர் தைவரப் (௩௩) பாண்மகன் (௩௭) பாஸையை (௩௯) இயக்க (௩௭) வள்ளியோர் ஈசைஇச் (௩௮) சேரியாழ் இடவயிற்றழீஇ (௩௯) முனிவிகத்திருத்த இரவலவென முடிக்க.

41 - 2. கொழு மீன் குறைய ஒதுங்கி வன் இசைப் கழுதீர் மேய்த்த கயவாய் ஒருமை—கொழுவிய மீன் தணியாடத்த வளவிய இதழையுடைய தாகிய செங்கழுதீர்ப்பூவைத்தின்ற பெரிய வரையையுடைய ஒருமை,

(கு - 4.) 'சேரன்முதலிய சமிழ்காட்டரசர்மூவரும் மிக்கபரிசுல் தாரார்; மிக்கபரிசுல்தருபவராகிய பேகன் முதலிய ஏழுவன்ளல்களும் இப்பொழுதுஇவர்; ஆதலால், கீரல்லியக்கோடன்பாற்செல்' என வந்துறுத்தக் கூறும்பாணன், முதலில், சேரன் இராசதானியாகிய வந்தியினிலைமையைக் கூறுகின்றான். கொழுமீன் - ஒருவகையினாமாம்; 'கழனி யுழுவர் குட்டொடு தொகுக்குல், கொழுமீன்' (புறநானூறு, ௧௩). குறைய - தண்டமாக. கய, பெருமையையுணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்.

43 - 4. பைங்கறி சிவந்த பலவின் கீழல் மஞ்சள் மெல்லிலை மயிர்ப்புறம் தைவர—பசிய மிளகுகொடியுடர்ந்த பலாவின்மீழிலே மஞ்சளினது மெல்லியஇலை தனது மயிரையுடைய முதலைகத்தடவ,

44. வினையா இளங்கள் காற மெல்குபு டெயரா—முற்றாத இளையதேன் காற மென்று அசையிட்டு,

(கு - 4.) கள், கழுதீர்ப்பூவினாள். அசையிடுதல் - முதலில் உண்டதனைச் சிறிது சிறிதாகரிட்டும் வாயில்வருவித்தக் கடித்து உண்டல்.

46. சூனவி பன்னி பாயல் கொள்ளும்—காட்மெல்லிகையையிப படுக்கையிலே தயில்கொள்ளும்,

(கு - 4.) காட்மெல்லிகையென்றது, உதிர்த்துமிடக்கும் காட்மெல்லிகையென்புக்களை; அக்கொழுகையுமாம்.

47. சூடபுலம் காவலர் மருமான்—மேற்றிசைக்கணுள்ள நிலத்தைக் காத்தற்றொழியுடைய சேரர் குடியினுள்ளோன்,

எருமை, கீழலிலே தைவரப் பெயராக்கொள்ளும் சூடபுலமென முடிக்க.

(கு - 4.) குடக்கு+புலம்=சூடபுலம்; குடக்கு - மேற்கு.

47 - 9. ஒன்னார் வடபுல இமயத்த வாக்ரு வில் பொறித்த கழு உறழ் தினி தோள் இயல் தோர் குட்டுவன்—பகையருடைய வடக்கின்கண் உள்ள தாகிய நிலத்திடத்தே கிற்கும் இமவானின்கண்ணே வணியும்வில்லையைத்த கண்ணயத்தைமாறுபடும் தினிந்ததோளினையும் நடக்கின்ற தோளினையுமுடைய குட்டகாட்டையுடைய சேரன்,

(கு - 4.) ஒன்னல் - பொருத்தல். இமயம் - இமயமலை. விற்பொறித்த-வில்லை எழுதவிய்த்த; விற்கொடி சேரர்களுக்கு உரியது. சேரனெருவன், தன்னாட்டிற்கும் இமயமலைக்கும் இடையேயுள்ள காட்டரசர்களாகிய பகையருவென்றசென்று அம்மலையில் வில்லைப்பொறித்தானென்பதும், அதனால் இமயவரம்பென்ற பெயர்பெற்றெனென்பதும் பழையவாரலாறு; இதனை "அமைவர லருவி யிமயம் விற்பொறித், திமிழ்கடல் வேலித் தமிழகம் விளங்கத், தன்கோளீறிது" (பதிற்றுப்பத்த, உம்பத்த, பதிகம்), "இமயஞ் குட்டிய வேம விற்பொறி, மாண்வினை நெடுத்தேர் வானவன்" (புறநா. ௩௬), "விடர்ச்சிலை பொறித்த விறலோன்" (சிலப் கடுகற். ௧௩௬) என்பவற்றினுணர்க. எழு - கண்ணமரம்; இது கோட்டைவாயிலிற்கதவின் உட்புறத்தே குறக்காகப் போடப்படுவது; புறநானூறு, ௧௪. ம பாட்டின் குறிப்புரையைப்பார்க்க. இது யானையைத் தடுக்குமாமென்றும் கூறப்படும். இது யீர்த்தோளுக்கு உவமமாகக் கூறப்படுதலை, "எழுவுறழ்தினிதோள்" (புறநா. ௩௬) என்பதனுமுணர்க. குட்டகாட்டென்பது மலைகாட்டின் உள்ளாகுகளில் ஒன்று; அதனை உடையகளுதலின், சேரன் குட்டுகெனென்று கூறப்படுவான்; அது, கொடுத்தமிழ்காடு பன்னிரண்டனும் ஒன்று; "தென்பாண்டி குட்டல் குடல்கற்கா" என்னும் பழையவெண்பாவானுணர்க.

50. வரு புனல் வாயில் வஞ்சியும் வறித—பெருகுசின்ற கீரையும், கோபுரவாயிலையுமுடைய வஞ்சியென்னுமும்-தரும்பரிசில் சிறிதாயிருக்கும்.

மருமான் (சஎ) குட்டுகன் (சக) அலனுடைய வஞ்சியும் வறிதென முடிக்க.

அதா அன்ற—அவ்வான்றி,

(கு - 4.) வஞ்சிக்குக் கீழ்த்திசைக்கண்ணே நிருக்குணவாயிலென்பதோ ரூரிருத்ததென்று தெரிதலின், இங்கேயுள்ள 'வாயில்வஞ்சி' என்பதற்குக் குணவாயிலென்னும் அணையுடையதான வஞ்சிக்கோமென்ற பொருள்கூறியும் பொருத்தம்; "குணவாயிற் கோட்டத் தாக தறத்திருத்த" (சிலப்பதிகாரம்) என்பதன் உணாயைப்பார்க்க. வஞ்சிக்கு மேற்கே ரூவாயிலென்ற ஒரு ரிருத்ததென்று, புறநானூறு, எச.ம் பாட்டின் பின்னான பழைய வாக்மியத்தால் தெரியவருகின்றது. ஒரு கொடியின்பெயராயிவ வஞ்சியென்பத அதனை மீருதியாக உடைய ஊருக்குப் பேராயிற்று; "பொற்கொடிப் பெயர்ப்புடேம் பொன்னகர்", "பூங்கொடிப் பெயர்ப்புடிக், நிருத்திய கண்ணகர்" (மணிமேகலை, ௨௬ - ம் காதை, ௧௨; ௨௮ - ம் காதை; ௪௦௧-௨) என்பவற்றாலறிக. வறிதென்பது வறிதென்னும் பொருளாதலால், "வறிதுவடக் கிதைஞ்சிய சீர்சால் கெள்ளி" (பதிற்று. ௨௪), "வறிது வறிதாரும்" (தொல். ௨. 11. ௩௮) என்பவற்றாலமுணர்க. 'வஞ்சியும் வறிதே' என்பது, இடத்தகிகழ் பொருளின்றொழிய் இடத்தின்மேல் வறிவின்றது. 'அதா அன்ற' என்பதை, 'அதா அன்றென அகரமிட்டொழுதக; இதுனை, "அன்றவரு கால யாவா குதலு. மைவரு கால மெய்வரைத்த கெடுதலுஞ், செய்யுள் மருங்கி னாரித்தென மொழிப்" என்பதனான்...முடிக்க' (தொல். ௨. 11. மயங். 10௧, ௪. ௨௯) என்பதனால், 'அதா அன்ற' என்பதை முடித்தற்கொள்க.

51 - 2. நறவு வாய் உறைக்கும் நாகு முதிர் நணவத்த அறை வாய் குறு துணி—தேனைப் பூக்கள் தம்நிடத்தினின்ற துளிக்கும் இளமை முதிர்ந்த துணாமரத்தினது வெட்டின வாயையுடைய ரூரியகுறட்டை,

(கு - 4.) அறை - அறுத்தல்; "அறைக்கரும்பு" (பொருநராற்றுப்படை. ௧௬௩). குறட்டை - கட்டையை,

52 - 3. [அயிலுளி பொருத, கையுனை செப்பப் கடைத்த மார்பின்:] அயில் உளி கடைத்த கையுனை செப்பம் பொருத மார்பின் மந்தி (10௩)—கூர்மையையுடைய உளிகள் உள்ளேசென்றகடைத்த சாதிலிங்கம் தோய்ந்த சேப்புச்சேர்ந்த மார்பின்மந்தி,

(கு - 4.) செப்பம் - சிவப்புநிறம். துணைக்கட்டையிலிருந்து சிவப்பு வர்ணம் உண்டாதலின், இங்ஙனம்கூறினார்.

54. செப் பூ கண்ணி செவி முதல் நிருத்தி—கிடேச்சையாற்செய்த பூவினையுடைய மாலைகைச் செவியடியிலே நெற்றிமாலைகைக் கட்டி,

(கு - 4.) கிடேச்சை - கெட்டி.

55. கோள் பகடு உமணர் ஒருகையொடு வந்த மந்தி (10௩)—வலியினையுடைத்தாடிய எருத்தினையுடைய உப்புவாணிகருடைய சகடவொழுங் கோடே கடவந்த மந்தி,

(கு - 4.) கோன்மை - வன்மை. இவ்வடியின்பொருளை, "பெருங் கயிற் றொழுக்கை மருந்திற் காப்பச், சில்பத வுணவின் கொள்ளைசாற்றிப், பல் லெருத் துமணர் பதிபொரு ளெடுசெறி" (பெரும்பாணாற்றுப்படை, 63 - 5) என்பவற்றுமுணர்ச்சு. சகடஞமுங்கு - வண்டியொழுங்கு.

58. மகாஅர் அன்ன மந்தி—அவர்கள் வளர்த்தலின் அவர்கள் பிள்ளை களையொத்த மந்தி,

58 - 8. மடவோர் நகாஅர் அன்ன களி கீர் முத்தம் வாள் வாய் எருக் தின் வயிற்றகத்து அடக்கி— அவ்விடத்து மடப்பந்தையுடைய மகனிருடைய எயிற்றையொத்த செறித்த கீர்மையையுடைய முத்தை வாள்வாய்போலும் வாபையுடைய னளிஞ்சிலின் வயிற்றிடத்தே இட்டுப் பொதித்து,

(கு - 4.) எயிற - பல். முத்துக்களைக் கிளிஞ்சிற் குள்ளேவைத்தது.

59 - 60. [தோள்புற மறைக்கு எல்கூர் நுகுப்பி, னுளரிய லம்பா லுமட் டிய ரீன்ற:]

நுகுப்பின் எல்கூர் புறம் தோள் மறைக்கும் உமட்டியர்—நுகுப்பினது எல்கூர்ந்த புறத்தைத் தோள் மறைக்கும் உமட்டியர்,

என்றது:—இடை தனது நுண்மையால் வெகிழமுயங்குங்காலத்து ஊற் தின்பம் பெறாது மிடிப்பட்ட புறத்தினோத் தோள் இறுகமுயங்கி அவ்வின் பத்தைக்கொடுத்தற்குக் காரணமான உமட்டியரென்றவாறு.

ஊற்றின்பம் பெற்றறியாதென்னும் புறங்கூற்றை யென்றமாம்.

உளர் இயல் ஐம்பால் உமட்டியர் ஈன்ற — அசைகின்ற இயல்பினை யுடைய ஐந்துபகுதியாகிய மயிரினை யுடைய உப்புவாணிகத்தியர் பெற்ற,

(கு - 4.) நுகுப்பு - இடை. எல்கூர்ந்த - வறுமையுற்ற. ஊற்றின்பம் - ஸ்பர்சுஇன்பம். கூர்ந்தலின் ஐந்து பகுதிகளாவன: குழல், அளகம், கொண் டை, பளிச்சை, தஞ்சையென்பன.

61. கிளர் பூண் புதல்வரொடு கிழகிலி ஆடும்—விளங்குகின்ற பூணையுடைய பிள்ளைகளுடனே தானும் கிழகிழப்பைக்கொண்டு விளையாடும்,

(கு - 4.) கிழகிழப்பை - ஒருவகை விளையாட்டுக்கருவி.

62. தத்து கீர் வரைப்பின் கொற்கை கோமான்—முரிசின்ற கீரைத் தனக்கு எல்லையாகவுடைய கொற்கையென்னும் ஊர்க்கு அரசன்,

மந்தி முத்தையடக்கி உமட்டியரீன்ற புதல்வரோடே ஆடும் கொற்கை யென முடிக்க.

(கு - 4.) கொற்கை - பாண்டியர்களுடைய இராசதானிகளுள் ஒன்று. இது பாண்டியாட்டிற் கடற்கரைக்கண் உள்ளது. இதனைச்சார்த்த கடற் றறையிலே முத்துக்கள் அகப்படுமென்பர்; "கொற்கையம் பெருத்தறை

முத்தொடு" (சீலப்பதிகாரம், ஊர்காண்காரை, ௮0), "தென்கடன் முத்தம்" (பட்டினப்பாலை, ௧௮௧; சீலப்பதிகாரம், வேளிற். ௧௯), "தென்பவ்வத்து முத்தப்பூண்டு" (புறநானூறு, ௩௮0) "கொற்கைத் துறை யிற் துறைவாணர் குளிக்குஞ் சலாபக் குவான் முத்தம்" (மீனாட்சியம்மை பிள்ளைநீதமிழ்) என்பவற்றாலு முணர்க. புறத்தேசென்று உப்புலாணிகம் செய்த திரும்பும் உமணர்களுடைய வண்டியொழுங்குகளுடன் யுத்த மந்தி அவர்களுடைய பிள்ளைகளுடன் முத்துக்கள் உள்ளே பெய்யப்பெற்ற இனிஞ்சினைக் கிணிகிணியுப்பை யாகக்கொண்டு விளையாடுதற்கு இடமாகவுள்ளது கொற்கையென்றபடி.

63. தென்புலம் காவலர் மருமான்—தெற்கிண்கண்ணதாயிலத்தைக் காத்தற்றொழியுடையார் குடியிலுள்ளோன்,

63 - 5. [ஒன்னூர், மண்மாறு கொண்ட மாலை வெண்குடைக், கண்ணூர் கண்ணிக் கடுநேர்ச் செழியன்:]

ஒன்னூர் மண் மாறு கொண்ட செழியன்—பகைவரிலத்தை மாறுபாட்டாலே கைக்கொண்ட பாண்டியன்,

மாலை வெண்குடை கண்ணூர் கண்ணிக் கடுநேர்ச்செழியன் — முத்தமாலை யையுடைய கொற்றக்குடையினையும் கண்ணிற்கு அழகுசிறைந்த கண்ணியினையும் கடிய தேரினையுமுடைய செழியன்,

(கு - 4). முடியரசர்களுடைய குடையை வெண்கொற்றக்குடையென்றும் கொற்றக்குடையென்றும் கூறுதல் மரபு. கண்ணி - தலையிலணிந்துகொள்ளுமாலை.

66 - 7. [தமிழ்சிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின், மகிழ்வினை மறுகின் மதுரையும் வறிதே:] ஈனை மகிழ் தாங்கரு மரபின் தமிழ் சிலைபெற்ற மறுகின் மதுரையும் வறிது—தன்னிடத்துத் தொன்றிய மனமகிழ்ச்சி பொறுத்தற்கரிய முறைமையினையுடைய தமிழ் வீற்றிருந்த தெருவினையுடைய மதுரையும் வறிது;

ஈனைமகிழ்—வினைத்தொகை.

கோமான் (௧2) மருமான் (௬௩) செழியன் (௬6) அவனுடைய மதுரையும் தரும்பரிசில் சிறிதாயிருக்கும்.

அதாஅன்று—அவ்வான்றி,

(கு - 4). ஈனைத்தல் - உண்டாதல்; அரும்புகளை ஈனியென்பது இது காரணம் பற்றியே. சங்கப்புலவர்கள் வீற்றிருந்த தமிழாராய்தற்கு இடமாயிருந்ததுபற்றி, 'தமிழ்சிலைபெற்ற...மதுரை' என்றார்; "தமிழ்கொழுஉடல்" (புறநானூறு, 58), 'தென்றமிழ்மதுரை' (மணிமேகலை, 25-வது, 139), வறிது என்பதற்கு முன் 50 - ம் அடிக்குறிப்பில் எழுதியவாறே பொருள்கொள்க.

68. [சுறகீர்ப் பொய்கை யடைகரை நிலத்த:] பொய்கை சுற கீர் அடைகரை நிலத்த—பொய்கையிடத்து சுறிய கீரடைகரையிலே சின்று வளர்ந்த,

(கு - 4). இனி, சோழனுடைய இராசதானியாகிய உறையூர் கூறப்படுகின்றது. பொய்கை - ஒருவகை கீர்கிலை; மானிடரால் ஆக்கப்படாத கீர்கிலையென்றால் உறையூர்; சீவகசிந்தாமணி, காமகனிலம்பகம், ௩௦௮ - ம் செய்யுளுரையைப் பார்க்க.

69. தறு கீர் கடம்பின் துணை ஆர் கோதை—செருங்குசின்ற தன்மையையுடைய கடம்பினுடைய இணைதல் சிறைத்த மாலை,

* கோதைபோலப் பூத்தலிற் கோதையென்றார்.

(கு - 4). கடம்பு - கடப்பமரம்; என்றது கீர்க்கடம்பினே. அதன்பூ மாலைபோலவே தோன்றாமாதலின், அதனைக் கோதை யென்றார்.

70 - 71. [ஒவத் தன்ன வுண்ணுறை மருங்கிற், கோவத்தன்ன கொங்கு சேர்புறைத்தலின்:] கோவத்து அன்ன கொங்கு உறைத்தலின் சேர்பு ஒவத்து அன்ன உண் துறை மருங்கின்—தன்னிடத்து இத்திரகோபத்தையொத்த தாளை உதிர்ந்தலின் அத்தாது சேர்ந்து சித்திரத்தையொத்த உண்ணும் துறையிடத்தே சின்ற,

(கு - 4). கோவம் - இத்திரகோபம்; இது பட்டுப்பூச்சியென்ற இக்காலத்து வழங்கப்படுகின்றது. தாது, மேற்கூறிய கடப்பம்பூவின் மகரந்தங்கள். உண்ணுத்தறை - பலரும்வந்து சீருண்ணுத்தறை.

72 - 3. (வரு முலை அன்ன) வண் முகை உடைத்த திருமுகம் அவிழ்ந்த தெய்வம் தாமரை—(எழுசின்ற பெரியமுலையையொத்த) பெரிய முகை கெழிந்து அழகினையுடைய முகம்போல மலர்ந்த தெய்வத்தன்மையையுடைய தாமரையிடத்து,

† “பொருளே யுவமஞ் செய்தனர்” என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பொருளை உவமஞ் செய்தார்.

(கு - 4.) முகை - அரும்பு. பொருளே உவமஞ் செய்தன ரென்பதற்குப் பொருள்: உவமேயத்தை உவமானமாகச் செய்தனரென்பது; பொருள் - உவமேயம்.

74 - 6. ஆக இவ் அங்கை அர்க்குத் தேய்த்தன்ன சேயிதழ் பொதிந்த செம் பொன் கொட்டை ஏம இன் துணை தழீஇ—குற்றமில்லாத அங்கை

* “கடம்பு குடிய கன்னி மாலைபோல்” என்றார் சிந்தாமணியிலும்; குணமாலையாகிலம்பகம், ௧௪0.

† தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உவமவியல், ௧.

வைச் சாநிலிகைத்தோய்த்தாலொத்த சிவத்த இதழ்க்குத்த செம்பொன்றார் செய்தாலொத்த பீடத்திலே தன்னுயிர்க்குத் காவலாகிய இனிய பெண்டையத் தழுவித் தயில்கொண்டு,

(கு - 4.) அங்கை = அசைக்கை. உள்ளங்கை. கொட்டைபென்றதம் பீடமென்றதம் தாமரைப்பூவின் உட்கொட்டையை; இது பொருட்டெனவும் வழங்கும்; இது பொன்னிறமாக இருப்பது பற்றி, செம்பொற்கொட்டையென்றார்; "பதம பீடத்தன்னகரும்" என்றது இங்கே அறிபத்தக்கது; (கம்பராமாயணம், காயகடை, ஏ) பெடை - இங்கே பெண்வண்டு.

76 - 8. இறகு உள்ளத்த காமர் தம்பி காமரம் செப்பும் தண்பிணை தழீஇய தனரா இருக்கை—அத்தயிலெழுத்த விருப்பமருவினதம்பி சீராமாமென்றும் பண்ணிப்பாமும் மருதலிலக்குத்த அசையாத குடியிருப்பிணையுடைய,

(கு - 4.) இறகுளர்தல், இங்கே தயிலெழுதலைப் புலப்படுத்தியது. தம்பி - ஒருவகை வண்டு. பிணை - வயல்

79. குணபுலம் காவலர் மருமான்—சிழக்கின் கண்ணதாடிய சிலத்தைக் காத்தற்றொழியுடையோர் குடியிலுள்ளோன்,

(கு - 4.) குணக்கு - சிழக்கு.

79 - 81. [ஒன்றார் ஒங்கெயிற் கதவ மருமும்சுவல் செறியும், தூங்கெயி வெறித்த தொழிவிளக்கு நடக்கை:] கதவம் ஒங்கு எயில் உருமசுவல் செறியும் ஒன்றார் தூங்கு எயில் எறித்த தொழிவிளக்கு நடக்கை—கதவத்தைபுடைய உயர்ந்த மதிற்றலையிலே உருமேறு தன்கழுத்தைத் தினவால் தேய்க்கும் பகைவர் தூங்கெயிலை அழித்த தொழிவிளங்கும் பெருமையையுடைய கையிணையும்,

(கு - 4.) கதவம் - கோபுரவாயிற்கதவு. உருமேறு - இடி. தூங்கு எயில் - அசையும் மதி. சோழபரம்பரையிற் பிறந்த ஓராசன், உலகவியோ திகளாகிய ஒருவகையார் பெற்றிருந்த அசைத்துநிரியும் மதிவொன்றை அழித்தமை பற்றி அவனுக்குத் தூங்கெயிலெறித்த தொழித்தோட் செம்பியனென்று பெயராயிற்றென்பது பழைய வாலாறு. இதனை, புறநானூறு, ௩௯ - ம் செய்யுளின் குறிப்புக்காரயாறு முளர்க. தொடி - வீரவனை.

82. காடா கல் இசை நற்றேர் செம்பியன்—ஐயுற்ற ஆராயப்படாத உலகறித்த கல்லபுகழினையும் கல்லதேரினையுமுடைய சோழனது,

(கு - 4.) சிபிசும்சத்தற் பிறந்தவனென்பொருள்படும் கைப்பியனென்பது, செம்பியனென்ற ஆயிற்றென்பர்.

83. ஓடா பூட்டகை உறந்தையும் வறித—தன்னிடத்திருத்தோர் ஓடா மைக்குக் காரணமாகிய மேற்கோளியையுடைய உறந்தையென்னும் ஊரும் தரும்பரிசில் சிறிதாயிருக்கும்;

அது, * “முறஞ்செவி வாரண முன்சம முருக்கிய, புறஞ்சிறை வாரணம் புக்கனர் புரித்தென” என்பதனானுணர்ச.

அதா அன்ற—அவ்வூரன்றி,

(கு - பு.) “பூட்டகை வென்பது மேற்கோ ளாகும்” என்பது தீவாகரம். ‘முறஞ் செவி’ என்னும் மேற்கோளுக்குப்பொருள்: முறம் செவி வாரணம் - முறம்போலும் காதையுடைய யானையை, முன் சமம் முருக்கிய - முன்பு போரிற் கெடுத்த, புறம் சிறை வாரணம் - புறந்தே சிறையுடைய கோழி யென்னும் பெயரைப் பெற்றதாகிய உறையூரில், புரித்து புக்கனர் - விரும்பிப் புருந்தார்; என, அசை. ‘புறஞ்சிறை’ என்பது வாரணத்திற்கு அடை; “குடர் தொடர் குருதிக்கோட்டிக் குஞ்சாசகரம்”, (சீவக. மண்மக. அக) என்பது போலக்கொள்க. தான் ஏறி வந்த யானையை ஒரு கோழிபொருது வென்ற மைகண்டு, அந்நிலவன்மையையறிந்து, அதில் கரம் சமைப்பித்த சோழ னொருவன், அந்நகரத்திற்குக் கோழியென்ற பெயர்வைத்தானென்பது பண்டைவரலாறு.

84-5. வானம் வாய்த்த வளமலை கவாஅன் கான மஞ்சொக்கு கலிங்கம் கலிய—மழை பருவம்பொய்யாமற் பெய்கையினாலே உண்டான செவ்வந்தையுடைய மலைப்பக்கத்திற் காட்டிடத்தேநிரியுமயில் உவியதற்குக் குளிர்ந்த உவிற்தென்று அருன்மிகுதியாற் போர்வையைக்கொடுத்த,

(கு - பு.) இனி, பேகன், பாரி, காரி, ஆய், அதிகன், கள்ளி, ஓரியென் னும் கையெழுவுவள்ளுகளும் இப்பொழுது இ... வென்பார், முதலிற் பேகனைக்கூறியினார்; கவான், மலைப்பக்கமென்பதை, “விறல்வரைக்கவாஅன்”, “மாயோ னன்ன மால்வரைக் கவாஅன்”, “கவானுயர் சோலையின் வாய்த் தனியேவரைக் கண்டனனே” என்பவற்றானுணர்ச.

86. அரு திறல் அணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்—பெறுதற்கரிய வலியையுடைத்தாகிய வடிவியையுடைய ஆவியர்குடியிற்பிறந்த பெரியமகன்,

(கு - பு.) பேகன், ஆவியர் குடியிற்பிறந்தவ னென்பது, “அதமனெம் பரிசிலாவியர் கோவே” (புறநானூறு, ௧௪௭) என்பதனாலும் வெளியா கின்றது.

87. † பெரு கல் கடன் பேகனும் — பெரிய மலைகாட்டையுடைய பேகனென்னும் வள்ளலும்,

* சீலப்பதிக்காரம், நாகோண்காதை,

† சிலபிரதிகளில், பெருக்கடனாடனென மூலத்தம் பெரிய கடனாட னென உணரலும் வேறுபாடுகளுண்டு.

சுந்திய பெருமகனாகிய பேசனுமெனமுடிக்க.

(கு - ௫.) பேசன், குளிர் மிருதியாற் கூலியதென்று மயிலுக்குப் போர்
கைகொடுத்தமையும், அவன் மலைகாட்டை ஆண்டவனென்பதும் பின்னுள்ள
வற்றாலும் விளங்கும்: "உடாஅ போரா வாகுத லறிந்தும், படாஅ மஞ்சைக்
கீத்த வெங்கோ, கடாஅ யானைக் கலிமான் பேசன்", "மடத்தகை மாமயில்
பனிக்குமென் நருளிப், படாஅ மீத்த கொடாஅ கலிசைக், கடாஅ யானைக்
கலிமான் பேசு", "எந்தண் சிவம்பி னிருதேரு களிமுழை, யருத்திறற்
டவுள் காக்குமுயர்சிமையப், பெருக்க னுடன் பேசன்" (புறநானூறு, ௧௪௧,
௧௪௨, ௧௪௩); "முல்லைக்குத் தேரு மயிலுக்குப் போர்வையு, மெல்லுகீர்
ஞாலத்திசை விளங்கத் - தொல்லை, இரவாம லீத்த விதைவர்போ னீயுங், கா
வாம லீகை கடன்" என்பது புறப்பொருள்வேலைபாமாலை, பாடான்பட
லம், ௧. இக்கனன் கொடுத்தல் கொடைமடமெனப்பெறும். இவனுடைய ஊர்
உல்லூரென்பது. இவன்பெயர் வையாவிக்கோப்பெரும்பேசனெனவும் வழங்
கும். தனக்கு உரியவளைய கண்ணியென்பவனைத் தறத்ததனால் அவனை அந்
கேரித்துக்கொள்ளும் உண்ணம் உடலி முதலிய புலவர்களால் இர்த்தபாடப்
பெற்றான். இது, 'கண்ணிகாரணமாக வையாவிக்கோப் பெரும்பேசனைப்
பாணர்பாடிய கைக்கிளைவகைப் பாடாண் பாட்டு' (தொல். புறத்திணை. ௩௦ -
௩. நகீரீனூர்கீதனியம்) என்பதனாலும் விளங்கும். இவனைப்பாடிய புலவர்
கள்: பாணர், கபிலர், வண்பாணர், அரிசில்திழார், பெருகுந்துர்திழாரென்
பார். இன்றுமுள்ள இவனுடைய வாலாற்றைப் புறநானூற்றிலுள்ள, 'வையா
வகைக்கொடுமபெருமடகை' என்னும் பெயராலுணர்க.

87 - 8. சுருதி, உண நற லீ உறைக்கும் காகம் கொடுவழி—சுரும்
புண்ணும்படிசிறியபூத் தேனைத்தளிக்கும் கரபுண்ணையுடைத்தாடிய கொடிய
வழியினின்ற,

(கு - ௫.) இனி, பாரியென்னுமீ வள்ளலைக் கூறுவார். சுரும்பு-வண்டு.

89. சிறு வீ முல்லைக்கு பெரு தேர் சுந்திய — சிறிய பூக்கையுடைய
முல்லைக்கொடி தடுத்தற்கு அது வேண்டிற்குக்கெருதிப் பெரிய தேரைக்
கொடுத்த,

(கு - ௫.) சிறுவீமுல்லை, பெருத்தேர் என்பன முரண்தொடை.

90 - 91. பிறங்கு வெள் அருவி லீழும் சாரல் பறம்பிற் கோமான்
பாரியும்—மிருகின்ற வெள்ளிய அருவிருதிக்கும் பக்கத்தினையுடைய பறம்
பென்னும் மலைக்காசனாகிய பாரியென்னும் வள்ளலும்,

(கு - ௫.) பாரி, முல்லைக்குத் தேர் கொடுத்ததையும், அவன் பறம்
பென்னுமுலைக்குத்தலைவனென்பதையும், "இவரே, பூத்தலை யருஅப் புனை
கொடி முல்லை, காத்தழும் பிறப்பப் பாடா தாயினும், கறங்குமணி கொடுத்தேர்
கொள்கெனக் கொடுத்த, பரத்தோங்கு சிறப்பிற் பாரி மகளிர்", "இவரே,

யூருடனிரவலர்க் கருளித் தேருடன், மூல்லைக் தேத்த செல்லா எல்லிசைப், பறம்பிற் கோமான் பாரி மகளிர்" (புறநானூறு, ௨௦௦, ௨௦௧) என்பவற்சூறும், "மூல்லைக்குத் தேரும்" என்னும் வெண்பாவாலும் உணர்ச்சு; ஸ்ரீகந்தாழித்தீநாயாரூருளிச்செய்த, "கொடுக்கிலா தானைப் பாரியெயென்ற கூறிலும் கொடுப்பாரினை" என்னும் திருப்புகழாரித் தேவாரத்தால் இவனுடைய வள்ளன்மை கண்டுபுலப்படும். இவன், மூத்தாறுவர்க்கையுடைய பறம்புசாட்டை ஆண்டவன்; அந்த மூத்தாறுவர்க்கையும் தன்னுடைய மந்தைப் பொருள்க்கையும் பரிசிலர்க்கும் கொடுத்தோன்; மிக்கபாரைமருமுடையவன்; இவனை வெல்லக்கருதிய தமிழ்சாட்டுவேந்தர்மூலரும் போர்செய்த வெல்லவொன்றாமையின் வஞ்சித்த இவனைக்கொன்றனர்; இவனுடைய பிறவாலாறுகளைப் புறநானூறு அச்சுப்புத்தகத்துள்ள பாரியென்னும் பெயராலுணர்ச்சு.

91 - 3. கறங்கும் மணி வால் உளை புரவியொடு வையகம் ஈர நன் மொழி மருள இரவலர்க்கு ஈந்த காரி (கடு)—தூலிக்கும் மணியினையும் வெள்ளிய தலைமீட்டத்தினையுமுடைய குதியையோடேதனதாட்டினையும், அருளினையுடைய நன்றாகிய மொழியினையும் ஏனையோர்கேட்டுவியக்கும்படி இரவலர்க்குக் கொடுத்த காரி,

ஈரன் மொழிமருளவென்றமாதக.

91 - 5. அழல் திகழ்த்த இமைக்கும் அஞ்சுவரு கொடுவேல் கழல் தொடி தடகை காரியும் — தன்னிடத்தறையுள் கொற்றவையுடைய கோபத்தின் மிருதியினாலே தான் விளங்கும் அச்சத்தோன்றும் கெடியவேலினையும் உழலுத்தொடியினையணிந்த பெருமையையுடைய கையினையுமுடைய காரியென்னும்வள்ளும்,

(கு - 4) அழல்.கோபம். கொற்றவை.வீரமகள்; வீரலக்டியென்றும் கூறப்படுவன்; வீரத்தின் அதிதேவதையீரதலின், வீரர்களுடைய தோள்களிலும் ஆயுதங்களிலும் இவை இருப்பதாகச் சொல்லுவதன்கு. தொடி - வீரவளை. இவன், வீரத்திற்றெத்தவன்; பகைவர் பலராவென்றமிக்கபுகழ்பெற்றவன்; மலையமான் திருமுடிக்காரியென்றும் மலையனென்றும் கூறப்படுவன்; இவன்குதியைக்குக் காரியென்பதபெயர்; ஓரியென்னும் வள்ளலென்றவன். இவற்றை, பின்வரும், "காரிக் குதியைக் காரியொடு மலைத்த, ஓரிக் குதியையோரியும்" என்பதனாலும், "காரி யூர்த்து பேரமர்க் கடத்த, மாரியீகை மறப்போர் மலையன்" என்பதனாலுமுணர்ச்சு. இவளிருத்த இடம் திருக்கோவலூர்; இவனுடையமலை முன்னர்மலையென்ற தூல்களில் வழங்கும். இவனுடைய குடித்தலைவனுக்கு மலையமனென்பத பெயராதலின், இவனுண்டகாடு மலையமனானென்று முதலிற் கூறப்பெற்றுப் பிற்காலத்த அது மலாடென்ற மருவி வழங்குவதாயிற்று. அக்காடு கொடுத்தமிழ்சாடு பன்னிசண்டனன் ஒன்று. இன்னுமுள்ள இவனுடையவரலாறுகளை, புறநானூற்று

அச்சுப்புத்தகத்தில், 'மலையமான் நிருஞ்ஞக்காசி' என்பதன்பின்னால் வரக் கியங்களாளுரை.

95 - 7. [திழறிசுழ், சீவ சாக கல்மிய கலிங்க, மாவமர் செல்வற் கமர்க் தனன் கொடுத்த:] சாகம் கல்மிய சிழல் திசுழ் சீலம் கலிங்கம் ஆல் அமர் செல்வற்கு அமர்க்தனன் கொடுத்த ஆய் (கக)—பாம்பு ஈன்றகொடுத்த ஞனி விளங்கும் சீலசிறத்தையுடைய உடைபிண ஆலின்ஜீழிருத்த இறைவனுக்கு செஞ்சொருந்திக் கொடுத்தஆய்,

(கு - 4.) ஆலின்ஜீழிருத்த இறைவன் - சிகபெருமான்; "ஆலமர் செல் வன் புதல்வன் வரும்" (சீலப்பதிகாரம், ருன்றக்குரவை) என்பதனாறு முணர்சு இவ்வள்ளல் சிகபெருமானுக்கு ஆடைகொடுத்த சசித்திரம், வேறே எங்கும் காணப்பட்டிலை.

98 - 9. சாவக் தாக்மிய சாந்து புலர் தினி தோள் ஆர்வம் கன்மொழி ஆயும்—வில்லையெடுத்த சந்தனம் பூசிப்புலரும் தின்னிய தோளினையும் கேட் டோர்க்கு விருப்பத்தைச்செய்யும் கன்ருகிய சொல்லினையுமுடைய ஆயென் னும் வள்ளலும்,

(கு - 4.) சாவத்தாக்மியதோளென்க. 'ஆர்வகன்மொழி' என்பதையும் இதன்பொருளையும், "கேட்டார்ப் பினிக்குத் தகையவாய்க் கேளாரும், வே ட்ப மொழிவதாஞ் சொல்" என்னுக் திருத்திறனாலும் அதன்பொருளாலும் விளங்குகணர்க. ஆயென்னும்வள்ளல், உழவித்தனம்பார்வகையினன்; அரச சாற் கொடுக்கப்படும வேளென்னும் உரிமையையடைத்தோன்; சிறத்தவீரன்; பொதியின்மலைத்தலைவன்; அம்மலையின் அருகேயுள்ள சூய்துடியென்பதா இலலுடையணர்; ஆய் அண்டிரானென்றும் அண்டிரானென்றும் இவன் பெயர் வழங்கும். பாணர்க்கும் மற்ற இரவலர்க்கும் யானைகளையும் மற்றப்பொருள் களையும் யிருதியாகக்கொடுத்தவன்; சுரபுண்ணிப்பூமலையையுடையவன்; கொங்குகாட்டு அரசரோடு பேர்செய்து அவர்களைவென்றோன். சங்கப்புல வர்களில் இவனைப்பாடியவர்கள்: உறையூர் ஏணிச்சேரிமுடமோசியார், தறை யூர் ஓடைமீழார், ருட்டுவன்கோனார்; இவர்களை இவன் இறத்தபின்பும் இருக் தோர்: துறையூர் ஓடைமீழாரொழித்த மற்றையோர்.

99 - 101. மால் வகா கமழ் பூ சாரல் கலினிய செல்லி அமிழ்தா வினை தீக்கனி * ஓளவையக்கு ஈந்த அதிகன் (கரு.)—பெருமையையுடைய

* ஓளவை அதிகமானிடத்த செல்லிக்கனி பெற்றமையைப் பின்வரும் செய்யுளாறுமுணர்சு: புறநானூறு, 46 - "யலம்படு வாய்வா னேந்தி யொன் னார், களம்படக் கட்டத் கழஞ்சுத் தடக்கை, யார்கலி நறவி னதிகக் கோ மான், போரடு திருவிற் பொலந்தா ரஞ்சி, பாம்புரை பிறைததற் பொலித்த சென்னி, சீல மணியிடற் றெருவன் போல, மன்னுக் பெரும சீயே தொன் னிணைப், பெருமலை விடாகத் தருமிகைக் கொண்ட, சிறியில செல்லித் தீக் கனி குறியா, தாத னின்னகத் தடக்கிச், சாத னீங்க வெமக்கீத் தணியே."

திணை, பாடாண்டிணை; துறை, வாழ்த்தியல். அதிகமானேமோகாந்தி யை ஓளவையார் செல்லிப்பழம்பெற்றுப் பாடியது.

மலையிற் கமழும்பூக்களையுடைய பக்கமலையிலேநின்ற அழகுபெற்ற கருகெல்லி யினது அமிழ்தின் தன்மை தன்னிடத்தேயுண்டான இனிய பழத்தைத் தான் தூக்க்து உடம்புபெறாதே ஔவைவக்ருக்கொடுத்த அதிகன்,

(கு - பு.) கெல்லிமாங்களுள் ஒருவகைகெல்லியின்னளி அமுதமயமாய் விளங்கி, உண்டவர்களை அநேகவருடங்கள் வாழ்த்திருக்கச்செய்யுமென்பதும் இதனாலேதான், அந்தக்கனியையுண்ட ஔவையார் அநேகவருடங்கள் சேவித்த வாழ்த்திருத்தனரென்பதும் பண்டைகாலாறு. அமுதமயமான கெல்லிக்கனியுண்டென்பது, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரார் பாரதம், பழம்பொருந்துசருக்கத்தில், "அறுவரும்" என்னும் உஉ-ம் செய்யுளில், "நிறைசுவையமுதகெல்லியின்கனியும்" என்பதனாலும் அறியலாகும்; 'இனிய கனிகளென்றது, ஔவையுண்ட கெல்லிக்கனிபோல அமிழ்தாவனவற்றை' (தீருகீதாண்: ௧00, உணா) என்று பரிமேலழகரெழுதியதும் இங்கே அறிதற்பாலது; "பூங்கமல வாலிகுழ் புல்வேளூர்ப் பூதளையு, மாங்கு வருபெண்ணை யாற்றினையும் - ஈங்கே, மறப்பித்தாய் வாழுகிசா வன்கூற்றி ளுகை, யறப்பித்தா யாமலகத்தந்து" என்னும் ஔவையார் திருவாக்கும் இதனைப் புலப்படுத்துகின்றது, இது, தமிழ் நாவலர்கிரிதையிற்கண்டசெய்யுள்.

102 - 3. உரவு சினம் கனலும் ஔரி திகழ் செடு வெல் அரவம் கடல் தானை அதிகனும்—தன்னிடத்தறையும் கொற்றவையது வலியினையுடைய சினம் நின்றெரியும் ஔரிவிளங்கும் கெடிய வேலினையும் ஆரவாரத்தையுடைய கடல்போலும் படையினையுமுடைய அதிகமாளெனனும் வள்ளலும்,

(கு - பு.) உரவு வலி, இதுதான் 'உரவுச்சினம் கனலு மொளிதிகழ் செடுவெல்' என்பதனாலும், முன்னாள் (அடி, ௧௪) "அழறிசுழ் திமைக்கு மஞ்சுவரு செடுவெல்" என்றதனாலும் ஒத்தள்ளன.

103 - 5. கரவாது ஈட்டோர் உவப்ப நடைப் பரிசாரம் முட்டாது கொடுத்த கள்ளியும் (௧0௭)—தன்மனத்து நிகழ்கின்றனவற்றை மறையாதுகூறி ஈட்புச்செய்தோர் மனமகிழும்படி அவர்கள் இல்லறம் ஈடத்துதற்கு வேண்டும்பொருள்களை ஈட்டோறும் கொடுத்தகளையும்,

(கு - பு.) கரவாது - ஔரியாமல். நடை - இல்லற ஔக்கம். முட்டாமல் - தட்டிவல்லாமல்.

105 - 7. முளை விளங்கு தடக்கை துளி மழை பொழியும் வளி துஞ்சு செடுகொடு களி மலைகாடன் கள்ளியும்—பகைப்புலத்தே கொலைத் தொழிலால் விளங்கும் பெருமையையுடைய கையினையுடைய துளியையுடைய மழை பருவம்பொய்யாதபெய்யும் உயர்ச்சியைற் காற்றத்தங்கும் கெடிய சிகரங்கையுடைய செறித்த மலைகாட்டையுடையனாகிய கள்ளியென்னும் வள்ளலும்,

(கு - 4.) முனை - போர்க்களம். தட - பெருமை. மழையொழியுமலை காடென்க. எனி - செறிவு. என்னியென்பவன், கையெழுத்துள்ளவனின் ஒருவன். தோட்டியென்னுமலைக்கும் அதனைச்சார்த்தகாட்டிற்கும் காட்டு காட்டிற்கும் தலைவன். இவனைப்பாடிய புலவர்கள்: வன்பரணர், பெருத்தலைச் சாத்தனர். இவனுடைய குணவிசேடங்கள், புறநானூற்றின், சேடி - ம் செய்யுள் முதலியவற்றால்விளங்கும். இவன்பெயர், கண்டித்தேர்ப்பெருகள்ளி, கண்டகர்க்கேர்ப்பெருகள்ளியெனவும் காணப்படுகின்றது.

107 - 9. எனி சினை சுறு போது கருவிய கரகு முநிர் காகத்த குறும் பொறை கன்னுடு கோடியர்க்கு எந்த ஓரி (ககக)—செறித்த கொம்புஎனிடத்தேறிய பூக்கெணருக்கின இளமையையுடைய முநிர்ந்த கரபுண்ணியையும், குறிய மலைகையுமுடைய கன்னுறிய கரகெனக் கூத்தாடுவோர்க்குக் கொடுத்த ஓரி,

(கு - 4.) சுறுமை போது; கறிய - கல்லமணமுள்ள. கரபுண்ணி - ஒரு வகைப்புண்ணிமரம். பொறை - மலை.

110 - 111. காரி குகிளா காரியொடு மலைத்த ஓரி குகிளை ஓரியும்—காரியென்னும் பெயரையுடைத்தாகிய குகிளையையுடைய காரியென்னும் பெயரையுடையவனுடனே போர்செய்த ஓரியென்னும் பெயரையுடைத்தாகிய குகிளையையுடைய ஓரியென்னும் வள்ளும்,

காரி கரியகுகிளாயென்றும், ஓரி யிடரிமயிரென்றும் கூறுவாருமுள்.

(கு - 4.) கையெழுத்துள்ளவனின் ஒருவனாகிய இவன், கொல்லிமலைக்கும் அதைச்சார்த்தகாட்டிற்கும் தலைவன். இவன்பெயர் ஆதனோரியெனவும், வல்விலோரியெனவும் வழங்கும். இவனைப்பாடியபுலவர்கள்: வன்பரணர், கழைதின்யாணையார். இவனுடைய குணவிசேடங்கள், புறநானூறு, கடு௨, கடு௩ - ம் பாடல்களால்விளங்கும்.

111.3. [எனவாக், கெழுசமம் கடத்த வெழுவுறழ் திணிதோ, எழு வர் பூண்ட வீகைச் செத்தகம்:]

என எழுவர் ஆங்கு பூண்ட கைகை செத்தகம்—என்றகொல்லப்பட்ட எழுவரும் அக்காலத்தே மேற்கொண்ட கொடையாகிய செவ்விய பாரத்தை,

எழு சமம் கடத்த எழு உறழ் திணி தோள் எழுவர்—தம்மேலே வருகின்ற போர்களைக்கடத்த கணையத்தோடு மாறுபடுகின்ற திணித்த தோளினையுடைய எழுவர்,

(கு - 4.) இந்த எழுவள்ளவனின்வரலாறுகள், "முரசுகடிப் பிசுப்பவும் வரவ்வனை துறைப்படி, மரசுடன்பொருத வண்ணெடுகொகை, கறங்கு வெள் ளருவி கல்லலைத் தொழுகும், பரம்பிற்கோமான் பாரியும் பிறற்குமிசைக், கொல்லி யாண்ட வல்லி லோரியும், காரி யூர்ந்த பேரமர்க் கடத்த,

மாரி யீகை மறப்போர் டிலையறு, மூர தேத்திய குதிகைக் கூர்வேற், கூவி
 னக் கண்ணீக் கொழும்பு னெழினியும், ஈர்த்தன் சிலம்பி னிருவேரு களி
 முழை, யருத்திறத் கடவுள் காக்கு முயர்சுமையப், பெருக்க னுடன் பேசனாக்
 திருத்தமொழி, மோசி பாடிய வாயு மார்வமுற், றன்னி வருக ளுலவு கனிதீரத்,
 தன்னா தியுத் தகைசால் லண்மைச், கொள்ளா ரோட்டிய கன்னியு மென
 வாக், கெழுவர்" (புறநானூறு, ௧0௮) என்பதனாலும் புறநானூற்று அச்சப்
 புத்தகத்துள்ள பாடப்பட்டோர்வரலாற்றாலும் விளங்கும். துகம் - பாரம்-
 சீனையம் - யானையைத்தடுத்தோமாம்.

114 - 126. [விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க, வொருதான் றுங்கிய
 வுரனுடை கோன்று, ணறவீ ஈகமு மகிலு மாரமுக், துறையாடு மகளிர்க்
 குத் தோட்புண யாகிய, பொருபுன றருஉம் போக்கரு மாயிற், றென்மா
 விலங்கைக் கருவொடு பெயரிய, ஈன்மா விலங்கை மன்ன ருள்ளும், மறவி
 ன்றி விளங்கிய வடுவில் வாய்வா, றுறுபுலித் தப்பி னேவியர் பெருமகன்,
 களிற்றுத் தழும்பிருத்த கழறயங்கு திருத்தடிப், பிடிக்கணஞ் சிதறும் பெயன்
 மழைத் தடக்கைப், பல்லியக் கோடியர் புரவலன் பேரிசை, ஈல்லியக் கோ
 டனை ஈயத்த கொள்கையொழி:]

விரி கடல் வேலி வியலகம் விளங்க ஒரு தான் தாங்கிய ஈல்லியக்கோ
 டனை ஈயத்தளிர்செலின் (உசகூ)—பார்த்த கடலாகிய வேலியையுடைய உலக
 மெல்லாம் விளங்கும்படி ஒருவனாகிய தானே பொறுத்த ஈல்லியக்கோடனை
 விரும்பிச் செல்லின்,

மறு இன்றி விளங்கிய உான் உடை கோன் தான் வடு இல் வாய் வான்
 உறுபுலி தப்பின் ஓவியர் பெருமகன்—குற்றமின்றி விளங்கிய அறிவையுடை
 த்தாகிய வலியையுடைய முயற்சியினையும் பகைவர்முகத்தினும் மார்பினும்
 வெட்டின வாய்த்தவாளையும் மிக்க புலிபோலும் வலியினையுமுடைய ஓவிய
 ருடைய குடியிலுள்ளோன்,

ஈறவீ ஈகமும் அகிலும் ஆரமும் துறை ஆடும் மகளிர்க்கு தோட்புண
 ஆகிய பொரு புணல் தருஉம் இலங்கை—ஈறிய பூக்கையுடைய ஈரபுண்ண
 யையும் அகிலையும் சந்தனத்தையும் குளிக்குத்திறையிலே புனலாகமகளிரு
 டைய தோள்களுக்குத் தெப்பமாகக் கரையைக்குத்துகின்ற கீர்தருயிலங்கை,

கருவொடு போக்கரு மாயின் இலங்கை—கருப்பறித்த முகூர்த்தத்தாலே
 ஒருவராலும் அழித்தற்கரிய முறைமையினையுடைய இலங்கை,

தொன்மா இலங்கைப் பெயரிய ஈன் மா இலங்கை—பழையதாகிய பெரு
 மையினையுடைய இலங்கையினது பெயரைப்பெற்ற ஈன்றாகிய பெருமையை
 யுடைய இலங்கை,

மன்னருள்ளும் ஓவியர் பெருமகன்—அவ்விலங்கைக்குரிய அரசர் பஸ
 ருள்ளும் ஓவியர் குடியிற் பிறத்தோன்,

கனிது தழும்பு இருந்த சூழல் தயங்கு திருக்கு அடி — யானையைச் செ
லுத்துதலானதாயின தழும்புமீடத்த வீரச்சூழல் மீடத்தலையும் பிறக்கிடாத
அடியினையும்,

பிடிக்கணம் சிதறும் கை—பிடித்திராணப் பலர்க்கும் கொடுக்கும்கை,
பெயல் மழை தடக்கை — பெய்தற்கொழியியுடைய மழைபோன்ற
பயனையுடைய பெரியகையினையுமுடைய,

பல்லியம் கோடியர் புரவலன்—பல வாச்சியங்கையுடைய உத்தரைப்
புரத்தின வல்லவன்,

பேர் இசை கல்லியக்கோடணை கயத்த கொள்கையெடு—பெரியபுகழை
யுடைய கல்லியக்கோடணைக் காண்டற்குமிரும்பிய கோட்பாட்டுடனே,

பெருமகன் புரவலனாகிய கல்லியக்கோடணைமுடிக்க.

(கு - 4.) முகத்தினும் மார்பினும் ஆயுதக்கனாலுண்டாகும் புள்ளினை
'விழுப்புண்' என்பர்; 'விழுப்புண் படாதகா னெல்லாம்' என்றுத்திருக்குற
ளாலுமுண்ட. கருப்பந்தமுடத்தமென்றத, இச்சகரம் அமைத்தற்கு
அஸ்திவராஞ்செய்தகாலத்தை. தொன்மாவிலங்கை - இராவணன் இராச
தானியாகிய இலங்காகரம். இப்பாட்டுடைத்தலைவன் கரம் மாலிலங்கை
யெனவும் வழங்கும்; "பெருமா விலங்கைத் தலைவன் சிறியா, பிற்போர்
சொன்மலை கல்லியக்கோடணை" (புறநானூறு, ௧௯௧) என்பதனுமுண்ட.
பிறக்கிடாத - பின்னிடாத. பிடிக்கணம் - பெண்யானைக்கூட்டம்.

127. தாங்கரு மரபின் தன்னும்-பிறரார் பொறுத்தற்கரிய குடிப்பிறத்
தோர்க்குரிய முறைமைகையுடைய தன்னையும்,

(கு - 4.) மரபு - முறைமை.

127 - 8. தந்தை வான் பொரு செடு வரை வளனும் பாடி— அவன்றத்
தையுடைய தேவருகைத்ததைத்தீண்டும் செடிய மலையிற் செல்கத்தையும்பாடி,

(கு - 4.) தந்தையின்உரையென்க.

129. முன் கான் சென்றனமாக—காலுபத்தகாண்க்குமுன்னே போ
னேமாக,

இக்கான்—இற்றைகான்,

(கு - 4.) காலுபத்தகான் - சிலகான்.

130. திறவா கண்ண சாய் செவி குருளை—விழியாத கண்ணையுடைய
வாகிய வளைத்த செவியினையுடையகுட்டி,

* "காயே பன்றி புலிமுய னான்கு, மாயும் காலைக் குருளை யென்ப."

(கு - 4.) பிறந்த சிலகான்வகையில் காய்க்குட்டியின் கண்கள் மூடப்
பட்டிருக்கும்.

* தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மரபியல், ௮.

131. கறவா பால் முலை கவர்தல் கோளுத— பிறரார் கறக்கப்படாத பாலினையுடைய முலையையுண்ணுதலைத் தன்பசியிருதியார் பொறுத்த வரற்றது,

(கு - 4.) குருளையானது கவர்தலை.

132. புனித நாய் குளாக்கும் புல்லென் அட்டில்—என்று அணிமையை யுடைய நாய் கூப்பிடும் பொலிவழிந்த அடுக்கணையில்,

(கு - 4.) அடுக்கணை - சமையல்கட்டு.

133. காழ் சோர் அட்டில் (கூஉ)— கழிகள் ஆக்கையற்று விழுகின்ற அட்டில்,

முது கவர் கணம் சிதல் அரித்த அட்டில் (கூஉ)— பழைய கவரிடத் தெழுந்த திரண்ட கறையான் தின்ற அட்டில்,

(கு - 4.) ஆக்கை - கழிகளைக்கட்டும் கயிறுமுதலியன.

134. [பூழி பூத்த புழற்கா ளாம்பி:] பூழி புழல் காளாம்பி பூத்த அட்டில்—(கூஉ) கிணத்தபுழுதி உட்பொய்யாகிய காளாணப் பூத்த அட்டில்,

(கு - 4.) காளாண்பூத்த அட்டிலென்றதனால், மிக்கவறுமையைப் புலப்படுத்தினார்; “ஆகாணி மறத்த சோடுய ரடுப்பில், ஆம்பி பூப்ப” என்றார் பெருந்தலைக்காந்தனரும்; (புறநானூறு, ௧௩௪)

135 - 6. [ஒல்குபசி யுழந்த வொடுக்குநன் மருங்குல், வளைக்கைக் கிணமகள்:] ஒடுங்கு பசி உழந்த ஒல்கு நன்மருங்குல் வளை கை கிணமகள்— ஒடுங்குதற்குக் காரணமான பசியாலே வருந்திய நுடங்கும் நன்னிய இடையினையும் வளையிலயனிந்த கையினையுமுடைய கிணவனுடைய மகள்,

(கு - 4.) கிணவன்-கிணயென்றும்பறையைக்கொட்டுவோன், மகள் என்றது அவன் மனைவியை, “கிணக்கிவன் மகளுத் தோன்றிய தூஉம், மனக்கினி யார்க்கு மகளாய தூஉம், பண்டும் பண்டும் பல்பிறப் புளவால்” (மணிமேகலை, ௨௧ - ௨௩காதை, ௨௯ - ௩௧.) என்பதனாலுமுணர்க.

136 - 7. வன் உகிர் குறைத்த குப்பை வேளை உப்பிலி வெந்ததை— பெரிய உகிரார்களின் குப்பையினின்ற வேளை உப்பின்காய் அட்டிலிலே வெந்தவதனை,

138 - 9. மடவோர் காட்சி காணி கடை அடைத்து இரு பேர் ஒக்கலொடு ஒருங்கு உடன் மிசையும்— வறுமையுறுதலும் இயல்பென்றறியாது புறங்கூறுவோர் காண்டற்கு காணித் தலைவாசலையடைத்து மிடியாற் கரிய பெரிய சுற்றத்தோடே கூடலிருந்து அடையத்தின்னும்,

140. அழி பசி வருத்தம் வீட— அறிவுமுதலியன அழிதற்குக் காரணமான பசியாலுளதாகிய வருத்தங்கள் விட்டுப் போம்படி,

(கு - ௫.) பசி அறிவுமுதலியவற்றை அழிக்குமென்றது, “தொல்வாவுக் தோலுங் கெடுக்குங் தொகையாக, சவுரூர வென்னு சைச” (திருக்குறள், ௧௦௪௩) எனவும், “குடிபிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும், பிடித்த கல் விப் பெரும்புணை விடே, காணனி களைபு மாசெழில் சிதைக்கும், ... பசிப் பிணி வென்னும் பாவி” (மணிமேகலை, ௧௧-வது காணை, ௭௩-௮௦) எனவும், “மாணங் குலக்கல்வி வண்மை யறிவுடைமை, தானர் தவமுயர்ச்சி தானாண்மை...பத்தம், பசிவந் திடப்பறந்து போம்” (சல்வழி) எனவும் வருவனவற்றால் உணரப்படும்.

140 - 143. பொய் கவுள் தறகண் பூட்டகை மணி தயங்கும் மருங்கின் சிறுகண் யானையொடு பெரு தேர் எய்தியாம் அவன்கின்றும் வருதும்—மதம் வீழ்கின்ற கதப்பிணையும் கடுகக் கொல்லுதலாகிய மேற்கோளினையும் மணியசையும் பக்கத்தினையும் சிறியகண்ணையுமுடைய யானையுடனே பெரியதேரையும் பெற்று யாம் அணிடத்துகின்றும் வாராகின்றேம்,

இது கிகழ்காலத்த வருதல், * “உம்மொடு வருஉங் கடதற” என்புழிக் கூறினும்.

(கு - ௫.) கதப்பு - கண்ணம், மேற்கோள் - கொள்ளை, அவனென்றது, கல்லியக்கோடீன, வருதமென்றது, பாணன் தன்சுற்றத்தாராயு முளப்படுத்திக்கூறியது. ‘இது’ என்றது, தம் விருதியை; அது கிகழ்காலத்த வருமென்ற இந்நூல் உலாயாசிரியர் கூறியது: ‘இக்கடதறக்கள் முதலினிலையை அடுத்தவருங்கால் இறப்பும், சுற்றினை அடுத்தவருங்கால் எதிரவும் உணர்த்தம்; இனி இவற்றன், சிறுபாண்மை கிகழ்காலம் உணர்த்த வனவுமுள; அது, “சிறுகண்யானையொடு...வருதம்” எனவரும்’ என்பது; (தொல்காப்பியம், வினை, ௫ - ம் ருத்திரம், *ச்சினூர்க்கினியருணா.)

143 - 5. கீயிரும் கயந்து இவண் இருந்த இரு பேர் ஓக்கல் செம்மல் உன்னமொடு செல்குவிராயின்— கீக்களும் மூவேந்தர்பாற்பெறம் பரிசிலை விரும்பி இவ்விடத்திருந்த வறமையாற் கரியவாகிய பெரிய சுற்றத்தினது தலைமையையுடைத்தாகிய செஞ்சுடனே அவனிடத்தே போகீராயின்,

(கு - ௫.) மூவேந்தர் - சேரசோழபாண்டியர். இனி கல்லியக்கோடனது எயிற்ப்பட்டினம் கூறவார அதனையுடைய செய்தனிலச்சிறப்புக்கூறகின்றார்.

146 - 150. [அலைகீர்த் தாழையன்னை பூப்பவுச், தலைகாட் செருந்தி தமனிய மருட்டவுங், கடுக்குள் முண்டகங் கதிர்மணி சூறாஅலவு, செழிக் காற் புண்ணி கித்திலம் வைப்பவுங், காணல் வெண்மணல் கடதுலாய் கியிர்தர:]

கடல் உலாய் கியிர்தர அலைகீர் காணல் வெண்மணல்—கடல்பரந்து ஏற்றிப்பொருதலாலே அலையும்கீரையுடைய கரையில் வெள்ளிய மணலிடத்து கின்ற,

* தொல்காப்பியம், சொல்லதொகை, வினையல், ௫.

தாழை அன்னம் பூப்பவும்— தாழை அன்னம்போலப் பூக்கையினாலும்,
தலை காள் செருத்தி தமணியம் மருட்டவும்—இனவேணிற்காலம் தொட
ருக்குள்ளொன்றிலே செருத்தி தண்ணீர்க்கண்டாளைப் பொன்னென்று மருளைப்
பண்ணுகையினாலும்,

கடு ரூல் முண்டகம் கதிர் மணி கழா அலவும் — முதற்கூலியுடைய கழி
முள்ளி ஒளியையுடைய நீலமணிபோலப் பூக்கையினாலும்,

கன்னியாய்சின்று அரும்புதலிற் கடுஞ்சூல்.

கழா அல— கழற்ற,

கெடு கால் புண்ணி நித்திலம் வைப்பவும்— கெடிய தாளினையுடைய
புண்ணி நித்திலம்போல அரும்புகையினாலும்,

(கு - பு.) செருத்தி - ஒருவகைமரம்; அதன்பூ பொன்னிறமுடையது;
“செருத்தி பொன் சொரிதருத் திருசெல்வேலியுறை செல்வா தாமே” என்பது,
தேவாரம். கழிமுள்ளி - கடற்கரைக்கண் தோன்றவதோர்செடி. நித்தி
லம் - முத்து.

151. பாடல் சான்ற செய்தல் கெடுவழி பட்டினம் (கடுக)— புகழ்த
லமைந்த செய்தனிலத்து கெடியவழியிற் பட்டினம்,

152. மணிசீர் வைப்பு பட்டினம் (கடுக)—நீலமணிபோலும் கழிசூழ்த்த
ஊர்களையுடைய பட்டினம்,

மதிலொடு பெயரிய பட்டினம் (கடுக)—மதிலோடே பெயர் பெற்ற
பட்டினம்,

என்றது எயிற்பட்டின மென்றதாம்.

(கு - பு.) வைப்பு - ஊர்; மதில், எயிலென்பன ஒரு பொருளான. பட்
டினம் - கடற்கரைபூர்.

153. பனி சீர் படுவின் பட்டினம் படரின்— குளிர்ச்சியையுடைய
நீரையுடைய குளங்களையுடையதாயிய எயிற்பட்டினத்தே செல்வீராயின்,
படு - மடுவுமாம்.

(கு - பு.) படு - குளம்; மடு, ஆற்றிலுண்டாவது.

154. ஒங்கு சிலை ஒட்டகம் துயில் மடித்தன்ன— உயர்த்த தன்மையை
யுடைய ஒட்டகம் உறக்கத்தே இடத்தாலொத்த,

(கு - பு.) ஒட்டகம்-ஒட்டகை; இஃது அங்கு உலகம். துயில்மடிதல்
துங்குதல்.

155. வீங்கு திரை கொணர்ந்த வினா மர விறகின்—யிருகின்ற திரை
கொண்டுஉத்த மணத்தையுடைய அகிலாகிய விறகாலே,

(கு - பு.) 'வினாமரம்' என்றகையின், அகிலாயிற்று; வினா.வாசனை.

156. கரு புனை செந்தி மாட்டி— கரிய புனைகையுடைய கிவந்த செருப்பை எரித்தது,

(கு - பு.) கருமை, செம்மையென்பன, முரண்.

156 - 8. பெரு தோள் மதி ஏக்கறாடும் மாசு அறு திரு முகத்த துதி வேல் கோக்கின் துணைமகள் அரித்த— பெரிய தோளினையும் மதி இத்தன்மை பெற்றிலேமேயென்று விரும்புதற்குக் காரணமான மறு அறுகின்ற அமைதியினையுடைய முகத்தினையும் முணையினையுடைய வேல்போலும் பார்வையினையுடைய துணைச்சாதியிற்பிறத்தமகள் அரிக்கப்பட்ட,

(கு - பு.) “கடைக்க ணைக்கற” என்பது, சிந்தாமணி, (கணக. ௩௬). துணைச்சாதியிற்பிறத்தவர், துணையன், துணத்தியெனவழங்கப்படுவர். அரிக்கப்படுதலால், கள், அரியலெனவழங்கும்.

159. பழம்படு தேறல் பாதவர் மடுப்ப — பழைதாசிய களிப்புயிருகின்ற கட்டெளிவைப் பாதவர் எடுத்துவந்து வாயிடத்தே வைக்க,

(கு - பு.) பழமைபடு. பாதவர் - கடற்கணாமாக்கள்.

160 - 161. கிணை மலர் படப்பை கிடக்கில் கோமான் தனை அவிழ் தெரியல் தகையோன் பாடி—கொத்திலெழுந்த பூக்கையுடையவாசிய தேரட்டம் கையுடைய கிடக்கிலென்றும் ஊர்க்கு அரசனாகிய அரும்புகெயிழ்ந்த யாணையினையுடைய அகையுடையோனைப் பாடி.

(கு - பு.) கிடக்கில், கிடக்காலென வழங்குகின்றது.

162. அறல் குழல் பாணி தூங்கியவரொடு—தாளவறுதியையுடைய குழலோசையின் தாளத்திற்கொப்ப ஆடின மகளிரோடே,

(கு - பு.) அறல் - அறுதல். தூங்கல் - ஆடுதல்.

163. வறல் குழல் சூட்டின்— உலர்நிலையுடைய குழன்மீனைச் சுட்டதனோடே,

வயின் வயின் பெறுகுவீர்— மனைதோறும் மனைதோறும் பெறுகுவீர்;

(கு - பு.) குழன்மீன் - ஒருவகைமீன்.

பட்டினம் படநிற்குகூகூ கிடக்கிற்கோமானாகிய (கக0) தகையோனைப் பாடி (கக௧) ஆடினமகளிரோடே (கக௨) நீங்கலும் சூட்டோடே (கக௩) தேறலைப் பாதவர்மடுப்ப (கக௪) அவற்றை வயின்வயிற் பெறுகுவீரென முடிக்க.

(கு - பு. இனி அவறுடைய வேலூர் உறுவார், முல்லையும் குறிஞ்சியும் கலந்த இடத்தே அல்துண்மையின், அக்கிலங்களின் சிறப்பை முறையே பாராட்டுகின்றார்.

164. பைநனை அவரை பவழம் கோப்பவும்— பசுத்த அரும்புகையுடைய அவரை பவழம்போலப் பூக்களை முறையே தொடாக்கிற்கவும்,

(கு - பு.) “பனிப்புத லிவர்த்த பைங்கொடி யவகாசர், கிளிவா யொப்பி னொளிவிடு பன்மலர்” என்பது, துறந்தோகை. தொடாநிக - தொடுக்க.

165. கரு களை காயா கணம் மயில் அவிழவும்— கரிய அரும்பினை யுடைய காயாக்கள் திரண்ட மயிலின் கழுத்துப்போலப் பூவாநிற்கவும்,

(கு - பு.) காயா - ஒருவகைமரம்; “புல்லென் காயாப் பூக்கெழு பெரு ஞ்சினை, மென்மயி லெருத்திற் றோன்றம்” (துறந்தோகை); “செறியிலைக் காயா வஞ்சன மலர்” (முல்லைப்பாட்டு) “கலவ மாமயி லெருத்திற் கடிமல ரவிழ்க்கன காயா” (சிந்தாமணி. கனக. உ.)

166. கொழு கொடி முகண்டை கொட்டம் கொள்ளவும்—கொழு விய கொடியிணையுடைய முகண்டை கொட்டம்போலும் பூவைத் தன்னிடத் தே கொள்ளாநிற்கவும்,

கொட்டை - நூற்கின்ற கொட்டையுமாம்.

(கு - பு.) முகண்டை - முகட்டைக்கொடி. கொட்டம் - பனங்குருத் தாற் செய்விக்கப்படும் சிறியபெட்டி; “அகவிரு விசும்பினாஅவ் போல, வாலி தின் விரிந்த புன்கொடி முகண்டை” (மலைபடுகடாம், ௧00.)

167. செழு குலை காந்தள் கைவிரல் பூப்பவும்—எளவிய குலையிணையு டைய காந்தள் கைவிரல்போலப் பூவாநிற்கவும்,

(கு - பு.) “கோடற் குவிமுகை யக்கை யவிழ்” என்பது, முல்லைப் பாட்டு, ௧௫.

168. கொல்லை நெடு வழி கோபம் ஊரவும்—கொல்லையிடத்த கொடிய வழிகளிலே இத்திரகோபம் ஊராநிற்கவும்,

(கு - பு.) இத்திரகோபம் - பட்டுப்பூச்சி.

இச் செயலெனெச்சமெல்லாம், ஈண்டு நிகழ்கால முணர்த்தியே கின் றதை; ‘ஞாயிற்பட வந்தான்’ என்றாற்போல.

169. முல்லை சான்ற முல்லை அம் புறவின்—இடைகாலமுணர்த்தி இங் ளுணம் நிகழ்த்தாநிற்கவும் கணவன் கூறிய சொற்பொழியாது இல்லிருந்து நல் லறஞ்செய்து ஆற்றியிருந்த தன்மையமைந்த முல்லைக்கொடிபடர்ந்த அழ கிணையுடைய காட்டிடத்த.

இது, * “மாயோன் மேய” என்னும் குத்திரத்தானுணர்க.

(கு - பு.) ‘இவை’ என்றது, அவணாமுதலியவற்றை; அவை கார்காலத் திற்பூத்தற்குரியன. கணவன் பிரிந்தவிடத்த மனைவி தனித்திருந்து ஆற்றி யிருத்தற்குரிய இடம் முல்லையென்பர்; ‘முல்லை’ என்பதற்கு இங்கே பொருள் செய்திருத்தல்போல, “முல்லை சான்ற புறவணிக்த” (மதுரைகாஞ்சி. ௨௮௯)

* தொல்காப்பியம், பொருளக்காரம், அகத்திணையியல், ௫

என்றவிடத்தும் இப்படியே பொருள் செய்திருக்கின்றனர். "மாயேன் மேய காடுறையுலகமும்" என்றதனால், காடு முல்லையாதல் பெறப்படும். இதுகாறும் முல்லை நிலம் கூறப்பட்டது. இனிக்குறிஞ்சிசிலம் கூறப்படும்.

170 - 171. விடர் கால் அருவி வியன் மலை மூழ்கி கடர் கால்மாரிய செவ்விகோக்கி—முழைஞ்சுகளிலே குதிக்கும் அருவியினையுடைய பெரிய அத்தகிரியிலே ஞாயிறுமறைந்த அவன்சிரணங்கள்போன அத்திக்காலத்தைப் பார்த்து,

(கு - 4.) முழைஞ்சுக - குகை. அத்தகிரி - அஸ்தமயகிரி.

172 - 3. [திறல்வேளையிற் பூத்த கேணி, விறல்வேல் வென்றி வேலூரெய்தின்:] திறல் வேல் நதியின் கேணி பூத்த விறல் வேல் வென்றி வேலூர் எய்தின்—முருகன்கையில் வலியினையுடைத்தாயிய வேலிறுந்போலக் கேணி பூக்கப்பட்ட கெற்றியையுடைய வேலாலே கெற்றியையுடைய வேலூரைச் சேரின்,

என்றது: கல்லியத்தொடர் தன்பகையிருதிக்குஞ்சி முருகனைவழி பட்டவழி அவன் இக்கேணியிற் பூக்கவாங்கிப் பகைவரை எய்யென்று கணவிற்குறி அதிர் பூவைத் தன்மேலாக நிறுமித்ததோர் கதைகூறிற்று. இதனானே வேலூரென்று பெயராயிற்று,

(கு - 4.) செவ்விகோக்கி எய்தினென்க.

174. உறு கெயிருகு மலைஇய உருப்பு அவிர் குரம்பை— மிகுவின்ற கெயிலுக்கு உள்நுறைக்கின்றோர் வருத்தப்பட்ட வெப்பம் வீசுகுவின்ற குடிவிலிருக்கின்ற,

(கு - 4.) உலைஇய குரம்பை; குரம்பை-குடிசை.

175. எயிற்றியர் அட்ட இன் புளி வெட்டுசோறு — எயின்குலத்தின் மகளிராலே அடப்பட்ட இனிய புளிங்கறிமிடப்பட்ட வெவ்வியசோற்றை,

புளி - தித்திப்புமாம்.

(கு - 4.) எயிற்றியர் - எயின்ச்சாதி மகளிர்.

176. தேமா மேனி சில்வா ஆயமொடு— தேமாவின் தளிர்போலும் மேனியையும் சிலவாகிய வளையினையுமுடைய தம்மகளிருடைய திரளுடனே,

177. ஆமான் குட்டின்— ஆமானினது குட்டி.றைச்சியை யுடைய,

அமைவரப் பெறுகுவிர்—பசிகெடப் பெறுகுவிர்.

வேலூரெய்தின் [(கஎ௩), குட்டினையுடைய (கஎ௪) சோற்றை (கஎ௫) ஆயத்தோடே (கஎ௬) அமைவரப் பெறுகுவிர்வொழுடிக்க.

முல்லையும் குறிஞ்சியும் சேர்ந்திருத்தலிற் சோக்கூறினர், இரண்டுக்கடியல்லத பாலைத்தன்மை பிரவாமையின்.

(கு - பு.) சூமான் - காட்டுப்பக. சூட்டிறைச்சி - சமீபையுடையமாம்
 னம். அமைவர - நிறைய. இந்த இரண்டுநிலமும் உடியவிடத்துப் பாலைத்
 தன்மை உண்டாமென்பதை, "முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து,
 நல்லியல் பிழந்த கடுக்குதய ருறத்துப், பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்
 ளும்" (சிலப்பதிகாரம், காடுகாண். ௬௪ - ௬) என்பதனானுணர்க. 'இரண்
 டெங்குடியல்லது' என்னும் வாக்கியம், இரண்டுநிலமும்உடிய இடமுண்டென்
 பதைப் புலப்படுத்தவந்தது. இனி அவனுடைய சூழர் கூறவார், முதலிலே
 அதனையுடைய மருதநிலச்சிறப்புக்கூறுகின்றார்.

178 - 9. [நறம்பூங் கோதை தொடுத்த நாட்சினைக், குறங்காற் காஞ்
 சிக் கொம்ப ரேறி:] நாள் கோதை தொடுத்த நற பூ சினை குற கால் காஞ்சி
 கொம்பர் ஏறி—நாட் காலத்தே மாலைகட்டிஒற்போல இடையராமல் தொடு
 த்த நறிய பூக்களையுடைய சிறிய கொம்புகளையும் குறிய தாளினையுமுடைய
 காஞ்சிமரத்தின் பெரியகொம்பரிளையேறி,

(கு - பு.) நாட்காலம் - விடியற்காலம்.

180. நிலை அரு ருட்டம் நோக்கி நெடிது இருந்த—ஒருகாலத்தம்
 நிலைப்பதெல் அரிதாகிய ஆழத்திற்றிரிகின்ற மீன்களை எடுக்கும் காலத்தைக்
 கருதி செடும்பொழுதிருந்து,

(கு - பு.) ருட்டம் - பள்ளம்.

181 - 2. புலவு கயல் எடுத்த பொன் வாய் மணி சிரல் வள் உகிர் கிழி
 த்த வடு ஆழ் பாசடை—புலாநூற்றத்தையுடைய-கயலை முழுசெய்யெடுத்த பொ
 ன்னிறம்போலும் வாயையுடைய நீலமணிபோன்ற சிச்சிலியினது பெரிய
 உகிர்கிழித்த வடுவழுந்தின பசிய இலையினையுடைய,

(கு - பு.) சிச்சிலி - மீன்கொத்துக்குருவி. உகிர் - நகம்.

183. முள் அரை தாமரை முகிழ் விரி நாட்போது—முள்ளையுடைத்தா
 னிய தண்டினையுடைய வெண்டாமரையினது அரும்புவிரிந்த நாட்காலத்திற்
 பூவை,

184. கொங்கு கவர் நீலம் செங்கண் சேவல்—தேனைதூகின்ற நீல
 நிறத்தினையும் சிவந்த கண்ணினையுமுடைய வண்டொழுங்கு,

பூவைத் தேனையென்றது, * "தெள்ளிது" என்றதனான்முடிக்க.

185. மதி சேர் அரவின் மாண தோன்றும்—திங்களைச் சேர்கின்ற
 கரும்பாம்பையொப்பத் தோன்றும்,

(கு - பு.) கரும்பாம்பு - கேது. வெண்டாமரைப் பூவிற்றுத் திங்களும்
 அதைச்சார்ந்த வண்டொழுங்கிற்குக் கரும்பாம்பும் உவமை.

* "முதன்மு னைவரிற் கண்ணென் வேற்றமை, சினைமுன் வருத நெ
 ள்ளி தென்ப" என்பது தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், வேற்றமை
 மயங்கியல், ௫.

186. மருதம் சான்ற மருதம் தன்பிண—ஊடியும்உடியும் போகதகருத் தன்மையமைத்த மருதகிலத்திற் குளிர்ந்த வயலிடத்து,

187-8. [அத்தண ரடுகா வருங்கடி வியணசர், அத்தண கிடக்கினவனொழு ரெய்தின்:] அம் தண் கிடக்கின் அரு கடி வியன் கைர் அத்தணர் அருகா அவன் ஆழார் ஏய்தின்—அழகினையுடைய குளிர்ந்த கிடக்கினையும் அரிய கரவலையும் அசற்சியையுடைய அகங்கையுமுடைய அத்தணர் சுருங்காத அவனுடைய ஆழலாச் சேர்வீராயின்,

(கு - 4.) கிடங்கு - அகழி. அகங்கள் - வீடுகள்.

189 - 190. [வலம்பட கடக்கும் வலிபுண ரெருத்தி, ஊரண்கெழு கோன்பகட்டுழவர் தங்கை:] வலி புணர் எருத்தின் வலம் பட கடக்கும் கோன் பகட்டு உரன் கெழும் உழவர் தங்கை—இழுத்தற்குரிய வலிபொருத்தின கழுத்தினாலே வெற்றியுண்டாக கடக்கும் மெய்வலியினையுடைத்தாகிய எருத்தினையுடைய அறிவுபொருத்தின உழவருடைய தங்கையாகிய,

உரன் - அறிவு; * “உரவோ ரெண்ணினு மடவோ ரெண்ணினும்” என்றும்போல.

(கு - 4.) கோன்மை - உலி, எருது - காளை.

191 - 2. பிடி கை அண்ண பின்று வீழ் சிறுபுறத்து தொடி கை மகலே—பிடியினதுகையையொத்த பின்னிள மயிர் வீழ்த்து கிடக்கின்ற சிறிய முதுகினையும் தொடியணிந்த கையினையுமுடைய மகள்,

மக முறை தடுப்ப—உழவர் தங்கையாகிய (கக௦) மகலே.த் (கக2.) தான் உள்ளேயிருந்து தன்பிள்ளைகளைக்கொண்டு தம்மை அடைவே எல்லாராகியும் போகாது விலக்குகையிருலே,

இனிப் பிள்ளைகளை உபசரிக்குமாறுபோல உபசரித்து விலக்கவென்றமாம்.

(கு - 4.) பிடி-பெண்யாணை; தொடி-தோள்வளை; வளைத்திருப்ப தென்ற பொருள். பெண்யாணையின்மை மகனிருடைய பின்னிய கூத்தலுக்கு உவமை; ‘பிடிக்கைக் கூத்தற் பொன்னரி மாலை தாழ்’ (சிந்தாமணி, முத்தி. கடி) மகலே, சாதியொருமை. மக முறை தடுப்ப - மகவால் முறையே தடுக்க வென்க; இனி, மகவைக்கொண்டு, அண்ணன், அம்மான் என்றும் போல் வனவாகிய முறைப்பெயர்களைச் சொல்லுவித்தத்தடுப்பவென்றும் பொருத்தும்; “மகமுறை தடுப்ப மனைதொறும் பெறுகுவீர்” (மலைபடுகடாம், கடி) என்பதனுரையைப்பார்க்க.

193 - 4. இரு காழ் உலக்கை இருப்பு முகம் தேய்த்த அலைப்பு மான் அரிசி அமலை வெண் சோற—கரிய வயிரத்தையுடைய உலக்கையினது பூணினையுடையமுகத்தைத் தேய்ப்பண்ணின ருத்துதல்மாட்சிமைப்பட்ட அரிசியாலாக்கின கட்டியாகிய வெள்ளியசோற்றை,

* பதிற்றுப்பத்து, எட்டாம்பத்து, ௩.

(கு - பு.) இருமை - கருமை. காழ் - வயிரம். இரும்பு, ஆகுபெயர். அவைத்தல் - குத்துதல். அமலை - திரலை.

195. கவை தாள் அலவன் கலவையொடு பெறுருவிர்—கவைத்த காலிணையுடைய ஞெளன்மும் பீர்க்கங்காயுங்கலந்த கலப்புடனே பெறுருவிர்;

(கு - பு.) கவைத்த - பிளவுபட்ட. கலவை - கலந்திருப்பது.

தண்பணையின் (௧௮௬) ஆழூரெய்தின் (௧௮௮), உழுவர் தங்கையாகிய (௧௯௦) மகே.த. தடுக்கையினுலே (௧௯௨) சோற்றைக் (௧௯௪) கலவையொடு பெறுருவிரென முடிக்க.

196 - 201. [எரிமறிந் தன்ன நாவி னிலங்கெயிற்றுக், கருமறிந் காநிற் கவையடிப் பேய்மக, ணினனுண்டு சிரித்த தோற்றம் போலப், பிணனு கைத்துச் சிவந்த பேருகிர்ப் பிணத்தா, ளண்ணல் யானை யருவிதுக ளவிப்ப, கீறடங்கு தெருவினவன் சாறயர் மூதூர்.]

எரி மறித்து அன்ன நாவின்—மேனோக்கியெரிசின்ற கெருப்புச் சாயந்தா லொத்த காலினையும்,

கரு மறி காநின் - வெள்யாட்டுமறிக்கினை அணிந்த காநினையும்;

* கவை அடிப்பேய் மகள்—கவைத்த அடியினையுமுடைய பேய்மகள், நிணன் உண்டு சிரித்த இலங்கு எயிறு தோற்றம் போல—நிணத்தைத் தின்று சிரித்த வளங்குகின்ற எயிற்றினது தோற்றரவு போல,

பிணன் உகைத்து சிவந்த பேர் உகிர் பிணத்தாள் அண்ணல் யானை அருவிதுகள் அவிப்ப நீறு அடங்கு தெருவின் ஊர்—தாம்கொன்ற பிணங்க ளின் தலைகளைக் காலாலேதள்ளிச் சிவந்த பெரிய உகிரினையும் பெருமையை யுடைய கால்களையுமுடைய சிலைமையையுடையவாகிய யானைகளின் மத வரவி எழுந்த துகளை அவிக்கையினுலே புழுதியடங்கின தெருவினையுடைய ஊர்,

அவன் சாறு அயர் மூதூர்—அவனுடைய விழாநடக்கின்ற பழைய ஊர்,

(கு - பு.) யாட்டுமறி - ஆட்டுக்குட்டி. எயிறு - பவ். பேய்மகளின்பல் யானைக்கால் நகத்திற்குவமை; “முடியுடைக் கருத்தலை புரட்டு முன்றூ, ளுந்ருடையடிய வெள்கெழல் யானை” என்பது, பட்டினப்பாலே, ௨௬௦ - ௨௬௧. துகள் - புழுதி.

202. சேய்த்தும் அன்று சிந்திது நணியதவே—தூரிய இடத்ததமன்று; சிந்தாக அண்ணிய இடத்ததே.

மூதூர் நணியதென்க.

(கு - பு) அண்ணிய - சமீபித்த.

* “இரும்பே ருவகையி னெழுந்தோர் பேய்மகள், *** கண்டொட் டெண்டு கவையடி பெயர்த்தத், தண்டாக் களிப்பி னுடுங் கூத்துக், கண்ட னன்” என்றார் மணிமேகலையிலும்; க - வது சக்கரவாளக்கோட்டம்புக்க காதை.

203 - 6. [பொருள்க் காவிலும் புலவர்க் காவிலு, மருமறை காவின் தணர்க் காவிலும், கடவுண் மால்வரை கண்விதித் தன்ன, வடையா வாயி வவ னருங்கடை குறமி:]

பொருள்க்கு அடையாவாயிலும் புலவர்க்கு அடையாவாயிலும் அரு மறை காவின் அத்தணர்க்கு அடையாவாயிலும் அரு கடை காவில் குறமி— கிணைப்பொருள்க்கு அடைக்கப்படாவாயிலும், அறிவுடையோர்க்கு அடைக் கப்படாவாயிலும், அரிய வேதத்தையுடைத்தாயி காவினையுடைய அத்த ணர்க்கு அடைக்கப்படாவாயிலும் கிணையோர்க்கு உள்ளே சேறற்கரிய தலை வாயிலையனுதி,

அடையாவென்றபன்மை காண்டுவாயிலையுங்குறி.

கடவுள் மால் வரை கண் விதித்தன்ன அவன் வாயில்—அதுதான் தெய்வங்களிருக்கின்ற பெருமையையுடைய மேரு ஒருகண்ணை விடுத்தப்பார்த்தாலொத்த அவனுடைய கோபுரவாசல்,

அன்றிப் பொருள்க்காவிலும் புலவர்க்காவிலும் அருமறைகாவின் தணர்க்காவிலும் அடையாவாயிலென்றும் பொருளின்மையுணர்க.

(கு - பு.) கிணைப்பொருள்க்-தாரிப்பபறை கொட்டும் பொருள்க்; பொரு ள்க் - கூத்தர்; "தென்கிணைப் பொருள்க் செருக்குட னெடுத்த, ம... கிணை முழுவின் மகிழ்ச்சை யோதையும்" என்பது, சிலப்பதிகாரம், சாகிகாண் காரை, ௧௩.௮ - ௧. தேவாகுறக்கெல்லாம் இருப்பிடமாக இருத்தல் பற்றி மேருமலை, 'கடவுண்மால்வரை' எனப்பட்டது; கராலயமென்றும் அதன் பெயராலும் இதுவிளங்கும்,

207. செய் நன்றி அறிதலும்—பிறர் தனக்குச்செய்த நன்றியையறி ந்த அவர்க்குத் தானும் நன்மைசெய்தலையும்,

சிறிநினம் இன்மையும்—அறிவும் ஒழுக்கமுமில்லாத மாக்கடிகள் தனை கில்லாமையையும்,

(கு - பு.) 'சிறிநினமாவது கல்லதன் கலனும் தீயதன் தீமையும் இல்லென் போரும், விடரும் தூர்த்தரும் கடருமுள்ளிட்ட குறி' என்பர் பரிபேலழகர். புறநானூறு, உகும் பாட்டில், "கல்லத னைந்து தீயதன் தீமையும், இல்லையென்போர்" என்றதும், இச்சிறிநினத்தவரையே. மாக்கள் - ஐம்புலவுணர்ச் சியை மட்டும் உடையவர்கள்.

208. இன் முகம் உடைமையும் — கோக்கினார்க்கு இனியமுகத்தை எக்காலமும் உடையகுறியையும்,

இனியன் ஆதலும்—* முகத்தினினிய நகாஅ அகத்து இன்னுதவனாகாமல் கொஞ்ச முகத்திற்கேற்ப இனியனாதலையும்,

* திருத்தாயன், கூடாட்டி, ச. "முகத்தி னினிய நகாஅ வகத்தினு, வஞ்சலா யஞ்சப் படும்."

209. செறித்து விளங்கு சிறப்பின் அறித்தோர் ஏத்த—எக்காலமும் தன்னுடனே செறித்து விளங்குகின்ற தலைமையினையுடைய பலகலைகளை யுணர்ந்தோர் புகழ்,

210. அஞ்சினர்க்கு அளித்தலும்—தன்வீரத்தைக்கண்டு அஞ்சிவந்து அடிவீழ்த்தார்க்கு அருள்செய்தலையும்,

வெஞ்சினம் இன்மையும்—கொடிய சினமில்லாமையையும்,
கோபம் கீட்டித்த நிற்கின்றது சினம்.

(கு - பு.) வெஞ்சினம், வைரமென்று வழங்கப்படும்.

211. ஆண் அணி புருதலும்—வீரணி நின்ற அணியிலேசென்று அவ் வணியைக் குலைத்தலையும்,

* “ஆண்பா வெல்லா மாணெனற் றுரிய” என்றுகூறி, † “பெண்ணு மாணும் பிள்ளையு மலையே” என்றதனால் ஆணென்றது ஆண்பாலையே யுணர் த்துமேனும் அணிபுருதலென்றதனால் ஈண்டு வீரரை யுணர்ந்திற்று.

அழி படை தாங்கலும்—தனது கெட்ட படையிடத்தே தான்சென்று பகைவரைப் பொறுத்தலையும்,

(கு - பு.) ஆண்மை - வீரம். பகைவரைப்பொறுத்தல் - பகைவரோடு போர்செய்தலை ஏற்றக்கொள்ளாதல்.

212. வள மீ கூற்றத்து வயவர் ஏத்த — வளவலியாலே மேலாகிய சொல்லையுடைய வீரர் புகழ்,

213. கருதியது முடித்தலும் — தன்னெஞ்சுகருதிய புணர்ச்சியைக் குறைகிடவாமல் முடிக்கவல்ல தன்மையையும்,

நுகர்தற்குரிய மகளிரை நுகர்த்து பற்றறக்காற் பிறப்பறாமையிற் கருதி யது முடிக்கவேண்டுமென்றார்.

காமுற படுதலும்—அங்ஙனம் தானே யின்பமுறாதே அம்மகளுக்குத் தம் மாலே மிக்கவிற்பத்தைப்பெறும் தன்னை விரும்பப்பட்டிருத்தலையும்,

214. ஒருவழி படாமையும்—அவர்கள் அங்ஙனம் விரும்பினார்களென்று அவர்கள் வசத்தனாகாமையையும்,

ஒடியது உணர்தலும்—தான் அவர்வசத்தனாகாமையின் அவர் வருந்திய தன்மையையுணர்ந்த அவரைப்பாதகர்த்தலையும்,

இனி அவர்கள் கெஞ்சில் நிகழ்த்தலையுணர்ந்து அவர் குறைமுடித்த லென்றமாம்.

215. அரி ஏர் உண் கள் அரிவையர் ஏத்த—செவ்வரிபொருத்தின மை யுண்கண்ணியையுடைய மகளிர் புகழ்,

* தொக்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மரபியல், 60.

216. அறிவு மடம் படுதலும்—தான் உதவின்றவற்றையுணரும் அறிவில்லாதார்மாட்டுத் தான் அறிபாமைப்பட்டிருத்தலையும்,

அறிவு கண்டு உடைமையும்—தண்ணீர்ப்போல அறிவுடையார்மாட்டு என்ருக அறிவுடையனாயிருத்தலையும்,

* “ஒளியார்மு னென்றிய சாதல் வெளியார்முன், வான்கதை வண்ணம் கொளல்” என்றாயிரரும்,

(கு - பு.) மடம் - அறியாமை. மேற்கொருக்குப் பொருள்: ஒளியார்முன் ஒன்றியர் ஆதல் - அறிவுடையவர் ஒன்றியாருடைய அவைக்கண் தாரும் ஒன்றியதாக, வெளியார்முன் வான்கதை வண்ணம் கொளல் - ஏனை வெள்ளைகளுடைய அவைக்கண் தாரும் வென்றிய கதையின் நிறத்தைக்கொள்க, என்பதாம்.

217. வரிசை அறிதலும்—பரிசிலருடைய தாமதித்து அவர்பெறுமுறைமையே கொடுத்தலையும்,

கொடுத்தல் இதற்குக் கூட்டுக.

வரையாது கொடுத்தலும்—அந்தணம் கல்வியிருதியில்லாத பரிசிலர்க்குக் கொடாதிருத்தலை மேற்கொள்ளாதே அவர்களவிற்குத் தக்கணவற்றைக் கொடுத்தலையும்,

இனித் தனக்கென ஒன்றும் வரைந்துவையாமற் கொடுத்தலென்றமாம்.

(கு - பு) பரிசிலர் - பரிசில் பெறுதற்குரியார். தாம் - தகுதி.

218. பரிசில் வாழ்க்கை பரிசிலர் ஏத்த—பிறர்கையிலேற்ற பொருளால் இவ்வாழ்க்கை கடத்துதலையுடைய பாணர் கூந்தர் முதலியோர் புசமு,

219. பன்மீன் சுவை பால் மதி போல—பலமீன்களுக்கு சுவைருந்த பால்போலும் ஒளியையுடைய கலைநிறைந்த மதிபோல,

(கு - பு.) கலை - கிரணமும், வித்தையும்.

220. இன்னகை ஆயமொடு இருந்தோன் குறிக்—இயல்பிசைகாடகத்தாலும், இனிய மொழிகளாலும் இனியமகிழ்ச்சியைச் செய்யும் திரளோடே இருந்தவணையனுமி,

கலைகள் கிறைத்திருந்தமைபற்றித் தலைவற்கு ஈண்டு மதி உவமையாயிற்று.

(கு - பு.) இங்கே கலைவனுக்கு மதி உவமையாகக் கூறப்பட்டிருத்தல் போலவே, “தோள்வாய் சிலையி னெலியாற் றொறு மீட்டு மீள்வான், காள்வாய் கிறைத்த கைகவெண்மதி செல்வ தொத்தான்” எனக்கலைகிறைத்து

* திருக்குறள், அவையறிநல், ச.

விளங்கியதபற்றிச் சேவகனுக்கு மதி உவமை கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க; சீவகசிந்தாமணி, கோயிற்சையாரிலம்பகம், சக.

இனி, யாழ் வாசித்தல் கூறுவார்.

221 - 2. பைங்ண ஊகம் பாம்பு பிடித்தன்ன அம் கோடு செறிந்த அவிழ்ந்த லீங்கு திவலின்—பசியகண்னையுடைய கரியரூங்கு பாம்பின் தலையைப் பிடித்தகாலத்து அப்பாம்பு ஒருகாலிறகவும் ஒருகால் நெகிழவும் அதன்மையைச் சுற்றமாறுபோன்ற அழகினையுடைய தண்டிடத்தே செறியச் சுற்றின, நெகிழவேண்டுமிடத்து நெகிழ்ந்தம் இறுகவேண்டுமிடத்து இறுகியும் ஈரம்பு துவக்கும் வார்த்துடையும்,

(கு - பு.) ஈரம்பு - தந்தி. துவக்கும் - கட்டும். வார்த்துடு - தந்தி கட்டு தற்குரிய உறப்பு.

223. [மணிநிராத் தன்ன வனப்பின்வாயமைத்து:]

மணி நிராத்து அன்ன வனப்பின்—இரண்டுவிளிம்பும் சேரத்தைத்து முடுக்கின ஆணிகளாலே மணியை நிராத்துவைத்தாலொத்த அழகினையும்,

வாயமைத்து—பொருந்தப்பண்ணி,

(கு - பு.) இரண்டு விளிம்பு - பத்தரின் இரண்டு விளிம்பு.

224. வயிறு சேர்பு ஒழுங்கு வகை அமை அகனத்து—வயிறுசேர்ந்த ஒழுங்குபட்ட தொழில்வகையமைந்த பத்தரினையும்,

வயிறு - பத்தரினையு. தாழிபோலப் புடைபட்டிருத்தலின், அகன மென்றார்.

(கு - பு.) அகனம் - தாழி.

225 - 6. காணம் குமிழின் கனி கிறம் கடுப்ப புசுழ் வினை பொலிந்த பச்சையொடு—காட்டிடத்துக் குமிழினுடைய பழத்தினது கிறத்தையொப்பப் புசுழ்ப்படுக் துவருட்டின கைத்தொழிலாற் பொலிவுபெற்ற போர்வையோடே,

(கு - பு.) குமிழ் - ஒருவகை மரம். துவர் - செம்மைகிறம். போர்வை - யாழ்ப்போர்வை.

226 - 7. [தேம்பெய், தமிழ்துபொதித் திலிற்று மடங்குபரி ஈரம்பின்:]

தேம் பெய்து புரி அடங்கு ஈரம்பின்—தேனொழுக்குகின்ற தன்மையைத் தன்னிடத்தே பெய்துகொண்டு முறுக்கடங்கின ஈரம்பினையுமுடைய,

அமிழ்து பொதித்து இலிற்றும் ஈரம்பு—அமிழ்தத்தைத் தன்னிடத்தே பொதித்து தளிக்கும் ஈரம்பு,

இஃது ஓசையினிமைக்குக் கூறிற்று; * “தீத்தே . ணனிபெற கொழுநியன்ன வமிழ்துறழ் ஈரம்பி னல்யாழ்” என்றார் பிறரும்.

* சீவகசிந்தாமணி, காந்தநுவதந்தையாரிலம்பகம், 2௩௦:

(கு - 4.) தேனெழுக்கு, முறக்கடங்கின ஈரம்பிற்கு உலமை; இலிற்
றல் - தனித்தல்; "இலிற்றமும்மதம்" (சீவகசித்தாமணி, 2521)

228. பாடுதறை முற்றிய—கீர் பாடுத்தறைகளைல்லாம் முடியப்பாடு
தற்கு,

முற்றிய - செவ்வியவென்கைம் வினையெச்சன்.

228 - 9. பயன யதரிசுகளவு கூடுகொள் இன்னியம்—தனது பயன்
விளங்குகின்ற இசைகளைத் தான் கூடுதல்கொண்ட இனியபாழை,

பச்சையோடு (உஉ௬) வாயமைக்கப்பட்டு வண்பிணையும் (உஉ௩), திவ
விணையும் (உஉ௨), அகளத்தினையும் (உஉ௪), ஈரம்பிணையுமுடைய (உ௨௭)
இன்னியமென முடிக்க.

(கு - 4) இசை . ஸ்வரம்.

229 - 230. [குரல் குரலாக, தானெறி மரபிற் பண்ணி:] நால் றெறி
மரபின் குரல் குரலாகப் பண்ணி—இசைநால் கூறுகின்ற முறைமையாலே
செம்பாலையாக வாசித்து,

பாடுதறை முற்றுகற்கு இன்னியத்தைக் குரல் குரலாகப் பண்ணியென
முடிக்க.

(கு - 4.) குரல், ஸ்தாயியென்று கூறப்படும். இங்கே கூறியபாழ் மகர
யாழ்; சி. தாமணியில், "குரல் குரலாகப் பண்ணி" என்றும் செய்யுளரையில்,
'இப்பாலைத் திரிவிலே பத்தொன்பது ஈரமையுடைய மகரயாழ் குரல்
குரலாமாறு காண்க' என்று இன்னுலகையாசிரியர் எழுதியிருத்தல் காண்க.

230 - 231. [ஆளுது, முதலோர்க்கு முகிழ்த்த கையினை யெனவும்:]
முதலோர்க்கு ஆளுது முகிழ்த்த கையினை எனவும்—* அரசன் உவாதநியா
யன் தாய் தக்கை தம்முன்முதலியோர்க்குப் பலகாலும் குவித்த கைகளை
யுடையென்றும்,

232. இனியோர்க்கு மலர்ந்த மார்பினை எனவும்—வீரொறிதற்கு மன
மகிழ்த்த கொடுத்த மார்பினையுடையென்றும்,

மகன்குமாம்.

† "விருந்தாயினை யெறிசீயென வினாமார்பகல் கொடுத்தார், கரும்பூ
ணை வெறித்தால் கவ னினதுழிவி யெனவே" என்றார் பிறரும்.

* ஆசாரக்கோவை, க:—"அரசனை வாத்தியாயன் ருயத்ததை தம்மு,
னிகரில் குரவ ரிவரிவரைத், தேவரைப் போலத் தொழுதெழுக் வெண்பதே,
யாவருங் கண்ட றெறி."

† சீவகசித்தாமணி, மண்மகளிலம்பகம், ௧௧௪.

233. ஏரோர்க்கு சிழன்ற கோலினை எனவும்—ஏரினையுடைய குடிமக்
களுக்கு சிழல்செய்த செங்கோலையுடையவென்றும்,

234. தேரோர்க்கு அழன்ற வேலினை எனவும்—தேரினையுடைய அர
சர்க்கு வெம்மைசெய்த வேலையுடையை வென்றும்,

235. கீ சில மொழியா அளவை—கீ சில புகழினைக் கூறதற்குமுன்னே,

235 - 6. [மாசில், காம்புசொலித் தன்ன வறுவை யுடனு:] காம்பு
சொலித்து அன்ன மாசு இல் அறுவை உடனு—மூங்கில் ஆடையுயிரித்தா
லொத்த மாசில்வாத உடையினை உடுக்கப்பண்ணி,

இனி மூங்கின்முனையிற் பட்டையுமாம்.

(கு - பு.) மூங்கிலின் ஆடை ஆடையின் மென்மைக்கும் வெண்மைக்கும்
உவமை.

237. பாம்பு வெருண்டு அன்ன தேறல் நல்—பாம்பேறி மயக்கினூற்
போல மயக்கின கட்டெளிவைத் தந்து,

(கு - பு.) கட்டெளிவு - கள்ளின் தெளிவு.

238 - 240. [காவெரி யூட்டிய கவர்கனைத் தூணிப், பூவிரி கச்சைப்
புகழோன் தன்முன், பனிவரை மார்பன் பயந்த:] கா எரி ஊட்டிய கனை
கவர் தூணி பூ விரி கச்சை புகழோன் தன்முன் பனிவரை மார்பன் பயந்த—
காண்டவனைத்தை நெருப்புண்ணும்படியெய்த கனையை உள்ளடக்கின ஆவ
நாழிகையினையும் பூத்தொழில் பரந்த கச்சையினையுமுடைய அருச்சுனன்
தமையனாகிய இமவான்போலு மார்பனை வீமசேனன் கண்ட,

(கு - பு.) ஆவநாழிகை - அம்பரூத்தூணி. கண்ட - இயற்றிய.

240 - 241. துண் பொருள் பனுவலின் வழாஅ பல் வேறு அடிசில்—
கூரியபொருளையுடைய மடைதூனெறிவிறற்பாத பலவேறுபாட்டையுடைய
அடிசில்,

(கு - பு.) மடைதூல் - பாகசாஸ்திரம்; என்றது, பீமசேனனார் செய்யப்
பெற்றதான பாகசாஸ்திரத்தை; அது பீமபாகமென வழங்கும்.

242 - 4. [வாணிற் விசும்பிற் கோண்மீன் சூழ்த்த, விளங்கதிர் ஞாயி
றெள்ளுக் தோற்றத்த, விளங்குபொற் கலத்தில்:] விசும்பில் வான் நிறம்
தோண் மீன் சூழ்த்த இளங்கதிர் ஞாயிறு எள்ளும் தோற்றத்த விளங்கு பொற்
கலத்தில்— ஆராயத்தில் ஓளியை யுடைத்தாகிய சிறத்தினையுடைய கோளா
கிய மீன்கள்சூழ்த்த இளைய கிரணங்கனையுடைய ஞாயிற்றை இகழ்க் தோற்றா
வையுடைய விளங்குகின்ற பொற்கலத்திடத்தே,

விரும்புவன பேணி—கீ விரும்புவனவற்றை விரும்பி உட்கொண்டு,

(கு - பு.) கோண்மீன் - கோட்களாகிய மீன்கள்.

245. ஆளு விருப்பின் தான் கின்ற ஊட்டி—தும்மிடத்த மிகுகின்ற விருப்பத்தாலே தான் கின்ற உண்ணப்பண்ணியித்து,

ஆளுமாபினென்றம் பாடம்.

கீ சிலமொழியாவளவை (உகடு) விரும்புகை பேணி (உசச) உகடு (உகக) கல்வி (உகவ) அடிசிலை (உசச) கலத்தேயிட்டே (உசச) தான்கின்ற ஊட்டி யென்க.

246. திறல் சால் வென்றியொடு தெவ்வு புலம் அகற்றி—வலிய மைத்த வெற்றியோடே பகையைத் தத்தலித்தைத் கைவிட்டுப் போகப் பண்ணி,

247. விறல் வேல் மன்னர் மன் எயில் முருக்கி—வெற்றியையுடைத் தாகிய வேலினையுடைய முடிவேந்தர்மன்னும் அரண்களை யழித்து,

248. சயவர் பாணர் புன்சண் தீர்த்தயின்—அவ்விடங்களிற்பெற்ற பொருளாலே விரும்பிவத்தவர் புன்கண்மையையும், பாணர் புன்கண்மை யையும் போக்கினயின்பு,

(கு - பு.) சயம் - விருப்பம். புன்கண் - துன்பம். பகையையுடைய அரண்களை அழித்த யின்பு அங்கே கிடைத்தவற்றைப் பரிசிலர்க்குக் கொடுத்தல் மரபு.

249. வயவர் தத்த வான் கேழ் நிதியமொடு—தன்படைத்தலைவர் மிக் கணவாய்க் கொண்டுவந்து தத்த கன்றாகிய நிறத்தினையுடைய பொருட்டி யாருடனே,

தன்படைத்தலைவர் குறுநிலமன்னரையும், அரசரையுமழித்து, சயவர்க்கும் பாணர்க்கும்கொடுத்து மிக்கும்கொண்டுவந்த நிதியமென்க.

250 - 251. [பருவ வானத்தப் பாற்கதிர் பரப்பி, யுருவ வான்மதியூர்கொண் டாங்கு:] பருவ வானத்து உருவ வான் மதி பரக்கதிர் பரப்பி ஊர் கொண்டாங்கு—கூதிர்க்காலத்தையுடைய வானிடத்தே வடிவாகாத தலையுடைய வெள்ளிய மதி பால்போலும் கிரண்களைப் பரப்பிப் பரத்தலாக கொண்டாற்போல,

(கு - பு.) கூதிர்க்காலம் - சரக்காலம் மற்றைக்காலங்களைக் காட்டிலும் சரக்காலத்தில் தோன்றும் சந்திரன் மிகவும் வெள்ளிதரகப் பாராட்டப்படுமீ.

252 - 3. கூர் உளி பொருத வடு ஆழ் கோன் குறடு ஆரம் குழ்த்த அயில்வாய் கேமியொடு—கூரிய சிந்துளிகள் சென்று செத்தின உருக்களையுள் தின வலியினையுடைய குறட்டிடத்திறற்றைத் தூர்களைச்சூழ்த்த குட்டினையுடைய உருவையோடே,

குறடி - அச்சக்கோக்குமிடம். அயில்வாய் - கூரியவாய்; என்றது குட் டிற்கு ஆகுபெயர்.

(கு - 4.) குறடி, குடமெனவும், குட்டி, வட்டையெனவும்வழங்கும்.

254 - 5. [சிதர்களை முருக்கின் சேனோக்கு செடுஞ்சினைத், ததர்பிணி யவிழ்த்த தோற்றம் போல:] முருக்கின் சேண் ஒங்கு செடுஞ்சினை ததர் னனை சிதர் பிணி அவிழ்த்த தோற்றம் போல—முருக்கினுடைய விசம்பிலே செல்ல வளர்த்த கெடிய கொம்பிற் செறிந்த அரும்புகள் வண்டிற்குப் பிணியவிழ்த்த தோற்றரவுபோல,

ததர் - கொத்தமாம். சிதர் - சித்துதலுமாம்; சிச்சிவியுமாம்.

(கு - 4.) முருக்கு - முள்ளு முருக்கை.

255.8. [உள்ளரக் தெறித்த வருக்குற போர்வைக், கருத்தொழில் வினை ஞர் கைவினைமுற்றி, யூர்த்துபெயர் பெற்ற வெழினைடைப் பாகரொடு.]

கருத்தொழில் வினைஞர் கை வினை முற்றி உருக்குற அரக்கு உள் எறிந்த போர்வை பாகர் — வலிய தொழிலைச்செய்யுந் தச்சருடைய கையாற்செய்யும் உருக்கெனல்லாம் முற்றுப்பெற்று உருக்கப்படுஞ் சாநிலிக்கம் உள்ளேகிரம்ப வழித்த பலகையைடைய பாகர்,

தேர்த்தட்டு வெளிமறையப் பாவின பலகையைப் போர்வையென்றார். அதன் மேலே சுற்றுச்சுவராசப் பலகையாற்செய்த சுவரைப் பாகரென்றார். பாகரையுடைய தேரைப்பாகரென்றார்; ஆகுபெயரால்.

ஊர்த்து பெயர் பெற்ற எழில் னடைப் பாகரொடு — ஏறிப்பார்த்த உண் மையாக ஓட்டமுண்டென்று பெயர்பெற்ற அழகினையுடைத்தாகிய னடையினையுடைய தேரோடே,

கேமியோடே (255) போர்வையைடைய (256) பாகரெனமுடிக்க.

259 - 260. மா செலவு ஒழிக்கும் மதன் உடை நோன் தாள் வார் முகம் பாண்டில்— தன் கடுமையாற் குதிரையின்செலவைப் பின்னேகிறத்தம் வண்டுகுடைத்தாகிய வலியினையுடைய தாளினையும், ஒளியினையுடைத்தாகிய முகத்தினையுமுடைய நாராயெருத்தையும்,

வலகெனையு— அதனைச் செலுத்தும் பாகரொடு,

260 - 261. [தரீது, யன்றே விடுக்குமவன் பரிசில்:] பரிசில் தரீது அவன் அன்றே விடுக்கும் —யானை குதிரை அணிகலமுதலியபரிசில்களையுந் தந்து அவன் அன்றேவிடுக்கும்;

கிதியத்தோடே (258) பாகரோடே (259) வலகெனையுடே பாண்டிலையும்(260) பரிசிலையுந் (261) தரீது (260) அவன் அன்றேவிடுக்குமென முடிக்க.

261 - 3. மென் தோள் தடில் அணி ..... தனக்கு இயல் மகளிர் அடில் உண விரித்த அம் மெல் உத்தலின் — மெல்லிய தோளினாயும், தடில் குழந்தை ..... அசைத்த இயல்பினாயுமுடைய மகளிர் அடிப்புறையை உண் ணும்படியாக விரித்த அமுக்கையுடைய மெல்லிய உத்தல்போலே,

264 - 5 [மணிமயிற் ளைய மஞ்சிடைப் பரப்பித், துணிமழை தவழும் தயல்கழை தெடுக்கோட்டு:]

துணி மழை மணி மயில் கலாபம் இடை மஞ்சு பரப்பி தவழும் கோடு — தெளிந்தமேகம் கீலமணிபோதும் மயிலினுடைய விரித்த தோகைக்கு சடு வே தனது மஞ்சைப்பரப்பித் தவழுமலை,

சிறிதகீர் உட்கொண்டு பக்கம் வெள்ளியமாசாயிருத்தலின், மேகம் மஞ் சைப்பரப்பியென்றார்.

இனி 'மணிமயில் கலாபம்' என்ற பாடமாயின், மயில் தன்கலாபத்தை மஞ்சிடையிலே பரப்புதலுச்செய்த தயல்கோடுக்க, தயலல் - சூடுதல்.

தயல் கழை தெடு கோடு— அசைவின்ற மூங்கிலையுடைய சேடிய மலையிடத்தையுடைய குறிஞ்சி (2.௧௭)

266. [எறித்தாரு யிறத்த வேற்றருஞ் சென்னி:] ஏற்றரும் உரும் எறி த்த இறத்த சென்னி கோடு (2.௧௮)—ஏறுதற்றொழில் அரிதாயிய உருமேறு தான் ஏறுதற்றாக இடித்த வழியாக்கிப்போன சிசுரத்தையுடையமலை,

இக்குதிரை ஏற்றரிதென்ப.

267. குறிஞ்சி கோமான்— குறிஞ்சியாயிய ஒழுக்கத்தையுடைய நிலத் திற்காசன்,

267 - 9. கொய் தளிர் கண்ணி செல் இசை சினைமூய பண்பின் கல் லியக்கோடனை— கொய்யப்பட்ட தளிர்விரலின் மாலையினாயும், பிறரிடத்த நிலலாமற் போகின்றபுகழ் தண்ணிடத்தே சிற்றற்குக் காரணமான குறைத் தினையுமுடைய கல்லியக்கோடனை,

சய்தளிர் செலின்— விரும்பிச்செல்லின்,

முதவாயிரவல் (௪0) பெருமகன் (௧௨2) புரவலனாயிய (௧௨௫) கல்லியக் கோடனை சய்த கொள்ளையோடே (௧௨௧) முன்னுட்சென்றனமாக, இக்களர் (௧௨௬), அழிபசிவருத்தம்வீட (௧௪0) யானையோடே தேரெய்தி (௧௪2) யாம் அவணின்றும் வருகின்றேம் இனி கீயிரும் (௧௪௩) முகேத்தரிடத்தச் செக்கு விராயின் (௧௪௫), வஞ்சியும் வறிது; அதவன்றி (௫) மதுரையும்வறிது; அதவன்றி (௧௭) உறத்தையும் வறிது; அதவன்றி (௧௮) எழுவர்ப்புண்ட ஈகைச் செந்தகம் (௧௧௩) ஒருதான்றாங்கிய (௧௧௫) குறிஞ்சிக் கோமானாயிய (௨.௧௭) கல்லியக்கோடனை சய்தளிர்செலின் (௨.௧௯), அழியிற் பெறுமலற்றை யாவ

கூறக்கேன்மின்; பட்டினம்படரின் (௧௫௬), வயின் வயிற்பெறுருவிச் (௧௬௬) அதன்பின்னர் வேலுரெய்தின் (௧௭௩) அமைவர்ப் பெறுருவிர் (௧௭௭); அதன்பின்னர் அவன் ஆழமொய்திற் (௧௮௮) கலகையொடுபெறுருவிர் (௧௯௫) அவற்றைப்பெற்றபின், அவன் மூதூர் (௨௦௧) சேய்த்துமன்று; சிறிது நணியது வேயாயிருக்கும் (௨௦௨); ஆண்டுச்சென்ற முன்னர் அவன் கடைவாயிலைக்குறு கிப் (௨௦௩)யின் அறிந்தோரேத்த (௨௦௬) வயவரேத்த (௨௧௨) அரிவையரேத் தப் (௨௧௫) பரிசிலரேத்த (௨௧௮) இருந்தோனையணுகிப் (௨௨௦) பாடுதறை முற்றுதற்கு (௨௨௮) இன்னியுத்தைப் (௨௨௯) பண்ணிக் (௨௩௦) கையினை யென்றும் (௨௩௧), மார்பிணையென்றும் (௨௩௨), கோலிணையென்றும் (௨௩௩), வேலிணையென்றும் (௨௩௪) நீசிலமொழியா அளவை (௨௩௫) அவன் நீவிரும்புவனைபேணி (௨௪௪) உடன (௨௩௬) நல்கி (௨௩௭) அடிசிலைக் (௨௪௧) கலத்தேயிட்டுத் (௨௪௪) நான்கின்ற ஊட்டி (௨௪௫) நிதியத்தோடே (௨௪௬) பாகரோடே (௨௫௮) வலவனோடே பாண்டியும் (௨௬௦) பரிசிலையும் (௨௬௧) தரீஇ (௨௬௦) அவன் அன்றேவிக்கும் (௨௬௧) என வினைமுடிவுசெய்க.

ஏறுமாநாட்டு நல்லியக்கோடனை இடைக்கழிநாட்டு நல்லார் நத்தத் தனூர்பாடிய சிறுபாணுற்றுப்படைக்கு மதுரை ஆசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினுக்கினிமர் செய்தவுரை முயற்றிற்று.

